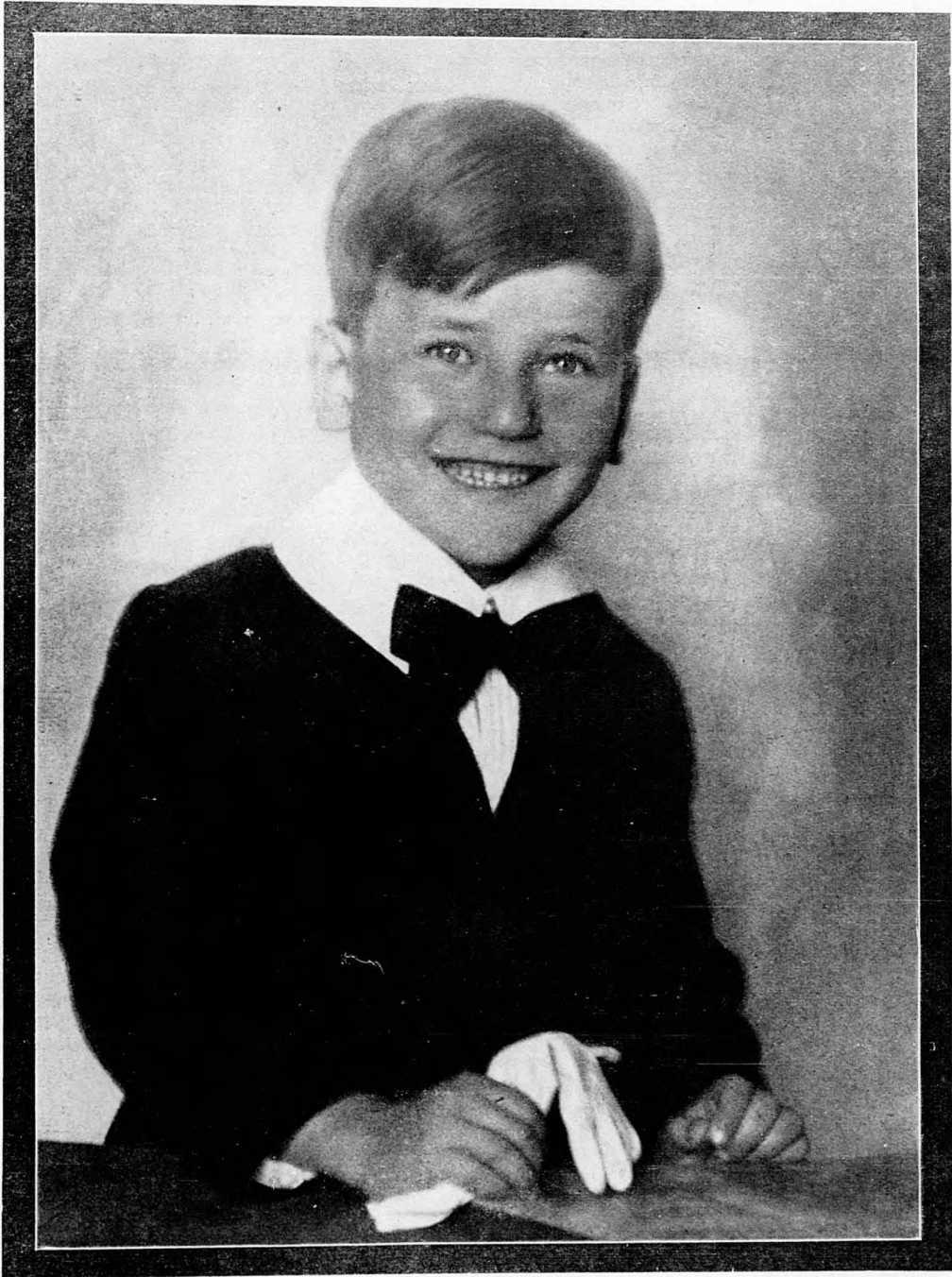

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

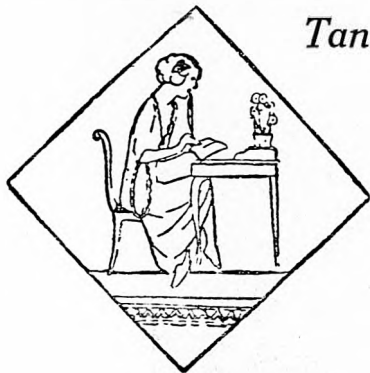

bárány István

Veres tanár felvétele V., Harmincad-u. 3

A legalázatosabb tisztelettel kérjük kedves olvasóinkat, kegyeskedjenek lejárt előfizetésüket megújítani és ezzel módot adni arra, hogy lapunk jelen számának terjedelmét és szépségét meg-
tarthassuk. Kézcsók. Szerk.

Tanácsot kérnek

369. Kérem kedves olvasótársnőmet, legyenek szivesek lapunk útján közölni, hogy mivel tisztíthatnám ki, vagy hogyan moshatnám ki tarka virágos kasmír ruhámat, mert a nyakán és ujjakon piszkos lett. Szíves tanácsukat várom és előre is kö-zönöm.

„Egy mezőhegyesi leány“

370. Kedves asszony-társaimhoz fordulok azzal a kéréssel, ki tudna egy jó családból való ügyes, szorgalmas, okleveles gazdatiszt, — 40 éves, róm. kath., szerény igényű, elsőrendű referenciákkal bíró, — valamely uradalomban vagy magányos földbirtokosnál gazdatiszt, számtartó, stb. állást biztosítani, hol az illetőnek biztos jövője lehetne.

„Egy szekszárdi asszony.“

371. Tisztelettel kérjük lapunk azon mélyen tisztelt előfizetőit, kiknek előfizetése még június. július hónapokban lejárt, kegyeskedjenek az előfizetési díjat beküldeni, mert máskülönbén anyagi támogatásuk hiányában nem tudnánk megvalósítani minden odairányuló törekvésünket, hogy lapunkat, mely már eddig is a magyar uriasszonyok kedvelt lapja lett, a legtekélyesebb nivóra emelhesük és elérhesük azt a célt, hogy lapunk a maga nemében egyedülállóan kiváló legyen.

Tudjuk, hogy legtöbb esetben nem pillanatnyi finánciális krízis az oka, hogy az előfizetési díj beküldése halasztást szenved, hanem jelentéktelen feledékenységből származik. Erre való tekintettel legyen szabad ismételtlen hivatkozunk lapunk nemzeti célokat szolgáló kulturhivatására, mely minden előfizetőnk előtt a legszentebb kötelességek egyikét jelenti, aminek támogatása — hisszük, — hogy lapunk pontos előfizetésében és pártfogásában ehhez méltóan kifejezésre fog jutni.

Előttünk lapunk további fejlesztésére, kivételére váró tervek egész halmozata. de, sajnos, mindaddig, míg az előfizetési díjakra sok esetben hónapokban keresztül várunk kell, nem tudunk abban a rohanó tempóban eleget tenni, mint ahogy szeretnénk. Szívélyes üdvözléssel a Szerk.

372. Régen udvarol nekem egy vidéki földbirtokos, akinek nagyon előkelő familiája van. Meggyőződésem, hogy a legőszintébb szerelem vezette hozzám. Édesanyámmal már a házasság napját is meglesezték és boldogan vártam én is ezt a szép napot. Most aztán szomoruan jelentette ki nekem a vőlegényem, hogy egyelőre eltolódik a házasságkötés terminusa, mert nagyon sok akadályt kell leküzdenie, amit családja gördít eléje. Mindig azt vetik szemére: vigyázz, ne végy el pesti lányt feleségül! Nagyon kérem, Főszerkesztő Urat, tessék megvédeni minket, szegény pesti lányokat, akiket oly méltatlanul rágalmaznak. Azt akarom, hogy a Főszerkesztő Ur válaszát a vőlegényem megmutathassa családjának. Akkor talán nem neheztelnének én reám, ártatlanul.

„Egy szomorú menyasszony.“

373. Igen tisztelt Főszerkesztő Ur! Már régen elgondolkozva és megdöbbenéssel figyelem ugy a társaságban, mint a magánéletben elburjázott, vagy ha jobban tetszik, meghonosodott szokást, hogy az eltávozottakról, többnyire csak hölgyekről, különös elő-zerettel, mondhatnám valami beteges perverzítással, rosszakaratu megjegyzést tesznek, még akkor is, ha az illető a legkifogástalanabb come ip' faut viselkedést tanusította. Ha esetleg valaki ezen könnyelműen el-

hangzott vélemények után alkotna magának képet az eltávozotról, — nem fogadhatná az illetőt többé szalonjába. Ennek dacára mindenkivel a legjobb barátságban van. Tünető örömmel üdvözik egymást a hölgyek és a legmélyebb tisztelettel csókolnak kezét a férfiak, mert ők is kiveszik részüket ebből a temetésből. Mert hogy lesznek erkölcsi halottai, — az bizonyos. De ki törődik ezzel!

E tapasztalat teljesen elvette a kedvem, hogy egyáltalán társaságba járjak, mert nem tudok átsiklani e könnyelmű, minden felelősség nélküli társadalmi tünet felett, mely, ugy gondolom, a nők modernebb gondolkodása következtében, azonban minden mellékgondolat nélküli pajtaszkodó magaviselete, játszi, könnyed beszédmodora miatt részeseül, — természetesen csak eltávozása után, — társasága jóindulatu megjegyzéseiben.

Bizonyára Főszerkesztő ur és olvasótársnőim is tapasztalhatták ezen szomorú jelenséget s hiszem, hogy gondoltak is arra, hogy ez így tarthatatlan állapot, ezen változtatni kellene. Én e helyet választottam, hogy tegyük vita tárgyává és ejtsük módját annak, hogyan küszöbölhetnének ki társaságunkból ezen felületes s főleg lelkiismeretlen, kritikán aluli „emberszólást“ (nem akarok súlyosabot meghatározással élni). A nők, ha módjukban állna az elhangzott véleményekről tudomást szerezni, egyesek módjára akkor sem tudnak ellene védekezni, míg a férfiak, ha valaki becsületlen foltot ejt és erről tudomást szerez, talál módot és alkalmat elégtételt venni. Kérem lapunk olvasóit, ha egyetértenek velem abban, hogy az elharapódzott rossz szokástól társaságunkat meg kell tisztítanunk, cseréljék ki velem gondolataikat, én a magam részéről azon leszek, hogy ezen felvetett eszme ne legyen részemről szappanbuborék.

„Társaságbeli asszony, Újpest.“

374. Nem tudom, helyesen cselekedtem-e? Ezért kérem a kedves olvasótársnőim megnyugtató válaszát. A vőlegényem, miután szabályszerűen megkérte a kezemet édesanyámtól, azt hiszem, örömben és boldogságában — megcsókol. Ennél a jelenetnél édesanyám nem volt jelen. Egy pillanatig haboztam, annyira frappirozott a dolog: aztán kirohantam a szobából. Sirtam. Anyám hiába vigasztalt meg, nem tudtam megnyugodni egészen addig, amíg a vőlegényem édesanyám előtt bocsánatot nem kért. Most aztán szent a béke.

„Bizonytalan.“

375. Kedves Szerkesztő Ur! Kérem, sziveskedjék az alábbi sorokat b. lapjuk legközelebbi számában közzétenni. Névem elhallgatom és pedig azért, nehogy e pár sorért tisztelt hölgyeim megbíbják bubifrizurám.

Mindig nagy élvezettel olvasom kedves és jó irányu lapjukat a „Tanácskérések“ rovatában, azonban minduntalan előbukkan egypár vőlegényt kereső s pártában maradtól féltő leány kesergése. Engem ez nagyon bosszant s azt hiszem, minden jóérzésű leányt. Nem tudom megérteni, hogy létezhetnek olyan leányok, akik emnyire ledegredálják magukat a férfiak előtt. *Hová lett néhány magyar leánytól a női büszkeség?* Ugy látszik, nem gondolnak ezek a hölgyek arra, hogy ezt a lapot nemcsak ők olvassák, hanem férfiak is, vagy talán ők azt szeretnék, hogy csak az utóbbiak kezébe kerülőnének az ők kétségbeesítő sorai? Vigasztalódjanak csak azok a szomorú leányok, hisz vannak még a világon nősülni való férfiak (agglegények), kik reménytelenül azt dudolják magukban „Keresem a párom, sehol nem találom.“

Gitta, Kalocsa.

376. Kérem lapunk kedves olvasóit, ki tudna kézzsibbadás ellen valami orvosi szert ajánlani. Mikor az alvásból felébredek, ujjaim teljesen meredtek és el vannak zsibbad, 1 ugy, hogy alig érzem. Már régóta gyötör ez a kellemetlen zsibbadás és nem tudom, hogyan szüntethetném meg.

Előre is nagyon hálás köszönettel vagyok a szíves tanács reményében.

„Egy özvegy asszony.“

Francia parfümkülönlegességek!
Parfümerie

KOSZTELITZ

Dorottya-utca 12
Telefon: 188-89

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

A MAGYAR NŐK SZENT KORONA SZÖVETSÉGÉNEK HIVATALOS LAPJA

Háztartási és szépirodalmi folyóirat * Megjelenik minden hónapban háromszor: 1-én, 10-én, 20-án * Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI., Gyár-utca 37. szám. (Berlini-tér sarok) * Előfizetési ár: egész évre 200.000 korona, félévre 100.000 korona, negyedévre 60 000 korona

Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

Emlékezzünk régiokról

A jövőbe látott, aki az így kezdődő éneket szerzette a magyar nemzetnek. Mert ösmerte a magyart, tudta, hogy könnyen feledő a magyar, tehát dallal is lelkére kötötte, hogy emlékezzünk régiokról.

Könnyen feledő a magyar?! fogja ezer szemrehányás is kérdezni, ezt, olvasván. Hát nem emlékezzünk mi meg honfoglaló Árpád és vallásterjesztő Szent István dicső alakjáról, igazságos Hollós Mátyásról, Bethlen fejedelemről, Rákócziáról? Miért hát, hogy a fejünkre olvassák: könnyen feledő a magyar?!

Könnyen feledő, igen. A szent mult égbemelő dicsőségéről még csak megemlékezik a magyar, de a veszteségek, amik a multban érték, vétkesen kitörlődnek emlékezéséből. A közelmult veszteségei is, hát még a régmúltéi.

Avagy emlékszel-e rá, magyar, hogy Havasalföld valamikor a miénk volt? És eszedbe jut-e csak egyszer is, hogy Nándorfejérvár és a macsói bántság és Szabács vára egész területével a miénk volt? Lenyesték Magyarország szent testéről; eleinknek fáj ez a veszteség, de ahogy „hullajtotta levelét az Idő vén fája“, az utókor elfelejtette, mi volt a miénk, mit veszítettünk.

Havasalföld, Nándorfejérvár, Szabács! Ma, mikor arra utazik a magyar és undok oláh zászlót lát, vagy a legyilkolt Obrenovicok véréből szennyes szerb zászlót, bizony eszébe se jut, hogy valamikor büszkén lengedezett itt a magyar trikolor. Elfeljtette, végleg a multté lett, mi volt a miénk, mit veszítettünk.

Most pedig, Trianon után, hogy annyi veszteség érte a magyart, jogos aggodalom tölti el lelkünket, hogy ezzel a veszteséggel is majd úgy járunk. Hogy idővel majd elfelejtjük ezt is, mint Havasalföldet, Nándorfejérvárt, Macsót. Hiszen máris halljuk nap-nap után: aki Fogarásról érkezik, azt mondja, hogy Romániából érkezett, Cseh-Szlovákia neki már Késmárk és Kassa, ahogy Jugoszlávia neki Zenta és Ujvidék.

Nem, nem, soha! Ennek nem szabad megtörténni soha! Hogy feledni engedjük Erdélyt, feledni a Felvidéket, Bánátot? Soha, soha! Emlékezzünk régiokról, akár négyszázéves mult van a veszteség mögött, akár csak hétéves. Az iskolákban és otthon, ahol dolgozunk, ahol szórakozunk, mulatunk; a templomi szószékről úgy, mint akár a vendéglői étlapokról is harsogjon mindenki felé az intő szó: Emlékezzünk régiokról!

Első helyen az otthont említettem és az iskolát. Nem ok nélkül tettem, hanem jó okkal. Ti magyar tanítók és ti anyák, ti, akik mindennap vérből és verejtékből való áldozatot mutattok be a hazának: első sorban töletek várja a haza, akadályozzátok meg, hogy az ő vérző sebeit elfelejtse az utókor, az utánatok következő nemzedék. Ahogy dallal köszönti a pacsirta a napot, ti az iskolában és otthon fájdalmas figyelmeztetéssel köszöntsetek a kisdedeket: eszetekben legyen, hogy csonka a haza, hogy szent testéből öt nagy darab hiányzik. Minden darab kenyéren, amit ti, ti jó magyar anyák, gyermeketek kezébe szegtek, rajta legyen a hazáért hullajtott könnyecsepp, ti pedig, magyar tanítók és népnevelők, azzal kezdjétek és azzal végezzétek is mindennap a tanítást, hogy: Magyarország töletek várja a feltámasztást.

Még békeidőben Erdélyből egy kicsit átmentem Oláhországba szétnézni. Nem volt sok látnivalóm; elmaradottság, középkor, babona és tudatlanság feketéllet felém minden helységről. Egyik nyomorult kis faluban mégis olyasmit láttam, amit nem fogok elfelejteni soha. Egy parasztház ajtajának a szemöldökfáján ezt a három betűt láttam krétával felírva: C. M. B. Én tudtam, hogy ez mit jelent; Vizkeresztkor írta oda a pápa, mint a napkeleti három királyok nevének, Gáspár, Menyhért és Boldizsár nevének rövidítését. Nos, én tudtam, hogy ez mit jelent, de tudja-e vajjon a paraszt is?

Megkérdeztem és megdöbbenő választ kaptam tőle. Ez a C. M. B. mondta, azt jelenti, hogy: Cine'n mintye Besszarábia! Tartsd eszedben, soha el ne felejtse, hogy Besszarábia valamikor az oláhé volt, de erőszakkal elvette tőle a muzska.

Most töled kérdezem, magyar: alábbvalók legyünk még a nyomorult analfabéta oláhnál is?! A magyar ház ajtajának ne legyen ilyen szemöldökfája?! De bizony legyen és ne könnyen letörölhető krétával írjuk oda, hanem tízes vassal égezzük belé fájába a betűket: F. E. N. D... Vagyis: Felsőmagyarország, Erdély, Nyugatmagyarország, Délvidék!

Es még valamit hirdessen az a négy betű: F. E. N. D. Együvé olvasva azt teszi ez a négy betű: fend. Fend a kardodat, kaszádat magyar, hogy csorbitatlan élével visszaszerezd csorbitatlan hazádat.

Emlékezzünk régiokról!

LOHR MÁRIA KRONFUSZ VEGYTISZTÍTÓ, CSIPKE, TISZTÍTÓ ÉS KELMEFESTŐ

GYÁR ÉS KÖZPONT: BUDAPEST, VIII., BAROSS-UTCA 85. SZÁM * TELEFON: JÓZSEF 2-37

A fenyőfa bosszút áll

Írta: Csermely Gyula

Ez a történelem története egy bünténynek, mely kiderült, noha nem folyt benne nyomozás...

A hegylakó ruthén nép legjobb barátja a fenyő. A máramarosi havasok közt lakják, vagy Ung-Bereg északi szélein: semmiféle teremtettség olyan hűséggel nem ragaszkodik hozzá, mint az örökké zöld fenyő. A málé meg a tök csak a völgyben marad mellette, lépéssel feljebb már a krumpli és a zab is elhagyja, de az istenadta fenyő még szédítő magasságban is mellette marad. És ezért a hűségért jóformán mit sem kér. Gondozni és ápolni nem kell, so-

Erdődy Elek

vány, sziklás talajjal is megelégszik, Isten nevében is megnő és mégis dusan fizet, mikor vágásra megérett. És nemcsak annak fizet, akinek birtokán nőtt, de a föld nélkül szülőkködő szegény embernek is. Az erdei munka, a döntés, lehányás, csusztatás: bőséges keresethez juttatja a napszamos népet; a tutajozás, tengelyen való szállítás szintén és alig szorul rá valaki, hogy levett süveggel, házról-házra járjon, éneklő hangon vagy néma tekintettel irgalmat kérjen, krajcárt, sőt vagy falatka kenyeret.

Széppé is teszi a vidéket a hegyek szülöttje: a fenyő. Forró nyárszak hevét enyhíti, mérsékli; télen is zöld lombjával a fehér világba is színeket varázsol és ahol csak ének emeli napimádó, büszke fejét: mindenütt illatot áraszt és egészséget lehel.

De a vétkező emberen sokszor bosszút áll, ahogy azt némely vidéken a ruthén néphit tartja. Jaj annak és százszor is jaj, aki fenyőfa alatt rabol, gyilkol, vagy ártatlan lányzót szegyenbe ejt. Bosszút áll a fenyő. Nem éppen azzal, hogy tán rádól, mikor fűrészel, vágja; ki se mozdul a helyéből, hogy kergesse, hajszojja, mégis a nyomában van, reggeltől estig, nappal és éjszaka és egyre csak üldözi, meggyötri, kinozza.

Ahogy azt a Bobov Máfte esete bizonyítja.

Bobov Máfte ruthén legény volt és Mojszinban lakott és ott lakott jó barátja, Gogota Antal is. Ez is legény volt és paraszt, mint Bobov Máfte, de az Isten kedvelte, úgy látszott, mert fölvitte a dolgát. Levehette a tüszőt, bocskort, báránybőrmellényt; nem maradt a balta mellett, mint Bobov Máfte, hanem, ahogy a faluban mondták, király emberre lett belőle. Mert ez az esemény husz évvel ezelőtt történt.

Király ember?! Lovász tán, vagy kocsis, vadász, vagy belső cseléd? Csupaszképi szolga, csupasz cipellőben, harisnyában járó?

Nem. Gogota Antal: katona volt s mert jól beszélt magyarul, meg írt és olvasott is, hát magyar királyi erdőőr lett belőle. Havifizetéses, egyenruhás ember, aki zöldgalléros kabátban jár, nyáron fűzős bakkancs, télen magasszárú csizma a lábán.

Szép szál deli legény volt, amerre járt, lesütötték előtte szemüket a lányok. Csunya legénynek bátran a szemé közé néz a rusznyák leány és nyugodtan elhalad mellette, de a helyre legény előtt a földre vagy a bizonytalan távolba néz. Mert ha a szemébe nézne, talán elpirulna és ezzel elárulná, hogy tetszik neki az a bajusz és alatta az a csókra termelt száj.

Hát Bobov Máfte is szemrevaló legény volt és Urda Dótye, Urda Ignát helyes szép leánya nagyon is lesütötte a szemét, mikor mellette elhaladt. Lesütötte talán más legény előtt is, mert volt a faluban elég és lesütötte végre Gogota Antal előtt is, — mikor más is látta.

De mikor senki sem látta, mikor egyedül volt és Gogota Antal vele szembe jött, akkor már nem titkolta, hogy a szíve kikeletre ébredt. Arca rózsássá vált és hosszan, magafeledkezetten, szinte könnyes szemmel nézte Gogota Antalt, a király emberét. A leányos szerelem nézése volt ez, amely annyira ártatlan, hogy még titkolni sem tud. Csakhogy meg nem szólalt: szeretve szeretlek, szívem érted dobog, ha éberem vagyok, ha alszom: csak érted.

És Gogota Antal nem volt se vak, se fából vagy ázott taplóból való, hogy Urda Dótyét s az ő epedő szerelmét hamar észre ne vegye.

... Májusi nap reggelén halva találták Gogota Antalt. Három napig nem látták, sem otthon a faluban, sem bent az erdőgondnoksági hivatalban. Ekkor keresésére indultak és fönt, a havasi rét alján meg is találták, magánosan álló fiatal fenyőfa alatt, vérbe fagyva, holtan.

Megölte valaki: ez volt a vizsgálat eredménye. A gyilkos előbb messziről követ röpített a fejéhez, hogy elkábitso, védekezésre képtelenné tegye, s mikor ez sikerült, élesre fent késsel a nyakába szurt.

— Kire gyanakszik? — ez volt a csendőr első kérdése, mikor a meggyilkolt atyjánál megjelent, hogy kihallgassa. — Kire gyanakszik, jó ember? Volt-e a fának valami haragosa? Féltette-e tőle kedvesét valami legény a faluban?

— Ha gyanakszom, ha nem: mit ér az, jó uram, — felelt Gogota Tógyer, aki hajadonfőt alacsony széken ült és szomorú két szemével a levegőbe bámult. — Nem tudok én senkit. Lehet, hogy vadorzó, lehet, hogy más volt, fiatalvaj vagy csempész. Én nem tudok senkit.

— Mojszini legényre nem gyanakszik? mondja.

— Kire gyanakodnám? Gyanakodni vétek.

A csendőr elment, Gogota Tógyer meg töprenkedni kezdett. Gyanakodni vétek, mondta. De hátha mégis csak mojszini legény tette? Lehet, hogy az volt, lehet, hogy az volt, de ne szólj szám, mert baj lehet belőle.

Igy gondolkozott Gogota Tógyer, azután vette a botját és a havasi rétre ballagott. Ahhoz a fához, mely alatt szülöttjét vérében találták. Hogy egy ágat törjön le és azt a fia ravatalára tegye. Az ág már a kezében volt, de Gogota Tógyer még nem indult visszafelé. Szinte jól esett ott maradnia és fejét a fához szorítva, csöndesen zokogá: Fiam, édes fiam, de nagy gyász ért engem!

Csöndes zokogása egyszerre dühös feljajdulássá vált.

— Megtudják-e valaha, ki volt a vérontó? És lakol-e valaha büns tetteért az orv?

— Ha csendőr és törvény nem, akkor bosszuld meg te, te fenyő, — így tört ki belőle a keserű szó. — Te láttad, ki volt; fiam vérével a törzsed alját pirosra festette a gyilkos; hát bosszuld meg, torold meg te azt a förtelmes bünt.

Es a fenyőfa megkezdte a bosszuállás művét. Csak egy gondolat volt, amit a Gogota Tógyer fejében életre kellett és egyébre és másra nem is volt szüksége. A többi magától jött, mint a magvetés után a csirázás, kikelés.

Gogota Tógyer nem ment haza, hogy a letört fenyőágat fia ravatalára helyezze, hanem gyorsan, ahogy birta, az erdőgondnokság hivatalába lartott.

— Kérem van, nagy uram, — így kezdte, elfogódotan ránézve a gondnokra. — Engedje kívágnom azt a bizonyos fenyőt, amely alatt fiamat megölve találták.

A gondnok meglepődött.

— Mire való az a fa? — kérdezte csodálkozva.

— Talán tudja nagy uram, hogy nálunk mi a szokás? Fiatal fát visznek a koporsó előtt, mikor felnőtt legényt vagy leányt temetnek. Többnyire gyümölcsfát, ez is drága, mint a fiatal halott. Holnap délután lesz a fiam temetése. Hát azt a fenyőfát szeretném a koporsó előtt viletni, hogy lássa a gyilkos, ha ott lesz és reszketve reszkeszen; azután a fiam sírja mellé szuratrán le azt, hogy ahányszor arra megy a gyilkos, lelke hánykolódjék, békét nem találván.

— Sajnálom, ember, — mondta. — A fát nem adhatom, mert az nem az enyém, hanem az államé. De annyit megteszek, hogy két-három ágából koszorút köttetek és a fiad koporsójára teszem, mint a hivatal koszoruját. Jó lesz így, nemde?

Gogota Tógyer darabig gondolkozott, azután megvilant a szeme.

— Így is jó lesz, uram, köszönöm a kegyét. Csak maradjon az a fa ott, ahol van. Letört ágával is bosszút áll, ha Isten úgy akarja.

Ezzel kifelé hátrált és a paphoz ment.

— Panye pópa, — mondotta és térdelhajtva kezét csókolt a papnak, — tegye meg, amire kérem. A fiam koporsóján fenyőlombból font koszoru lészen. Annak a fenyőnek az ágaiból, amely alatt szegényt orvul meggyilkolták. Hát arra kérem, atyám, tépjen le a koszoruból annyi galyacskát, ahány legény a temetésen lesz és minden legénynek adjon a kezébe egyet-egyet. Így láttam egyszer a városban is, hát legyen itt is így.

— Különös kívánság, — gondolta a pap, de azért megígérte, hogy úgy fog cselekedni.

Másnap délután utolsó útjára kísérték szegény meggyilkolt Gogota Antalt. Koporsóját négy vadonatúj törülköző takarta, gyertya is égett a felső deszkához ragasztva, elől is egy, hátul is egy és csengős, szalagos fiatal almafát is vitt a menet előtt a halott egyik közeli rokona. De leginkább a koporsón lévő fenyőág-koszorút nézte megilletdés-sel a falu apraja-nagyja. Széles, fekete szalagján aranyos betűk ragyogtak: Gogota Antalnak — a magyar királyi erdőgondnokság... és tudta mindenki, hogy a fenyőágak arról a fáról valók, amely alatt utolsót lehelt a szegény áldozat.

A temetőben — jóllehet nem szokás — hosszú beszébb fogott a pópa. Elsíratta Gogota Antalt, megrikatva a fél falu népet és közbe rettenetes átkokat szórt az ismeretlen gyilkos fejére.

— Nem tudjuk, ki voltál — így beszélt, — aki ezt a szegény embert megölted, de a bosszuálló végzet ott kering a fejed fölött, mint dőghus fölött a fekete holló. Hamarabb, mint hiszed, megtorolja pokoli bűnödöt a haragos Isten keze. És dőghus lesz belőled, te átkozott gyilkos és hollók tápláléka a rothadó tetemed.

A hallgatók mindegyikének lüdbőrös lett a háta, csak Gogota Tógyer állt és könnyes szemmel is az arcokat figyelte.

A pópa tovább beszélt. Most már a halott személyében, mintha Gogota Antal bucsuzna. Isten veled, atyám, Isten veled, néném, Mojszin falu népe, leányok, legények, most bucsuzom tőletek. Jó szónál egyebet nem hagyhatok nektek: szegény volt az életem, szegény az én halálom. Csak ez a

koszoru a koporsóm fedelén: ez az enyém és ebből adok emlékül mindenkinek, barátaim. Egy-egy galyat minden barátomnak; tartsa meg mindenki és imádkozzék érettem, aki tisztá szívvel lépi át a templom küszöbét.

Így szólt a halott személyében a pap, azután tizennyolc galyat tépett le a koszoruból.

— Ezt itt neked adom, barátom Csocs Vlasza; imádkozzál érettem és átkozd meg a gyilkost. Ezt meg neked adom, barátom Kotul Kárp; te is imádkozzál és átkozd meg a gyilkost.

Es sorra járta a legényeket és mindegyik kezébe egy-egy galyat nyomott.

— Ezt meg neked adom, pajtásom, Dobrov Lup, — folytatta a pap, — lelkem üdvét Isten kegyének ajánljad... ezt meg neked adom, jó barátom, Bobov, átkozd meg a gyilkost napjában százszor is.

A legények mindegyike mélyen meghatva vette át a neki szánt ágacskát és gyöngéden az inge alá csusztatta, csak Bobov Máfté szoritotta össze a kezét, mintha égette

Erdődy Mihály (Dimy)

volna tenyerét az a hideg kis galy. Ropogtatta, morzsoltgatta és körülnézte saját magát, hogy ugyan hová tegye? Szukmánya zsebébe tette, kivette, kalapja mellé szurta, levette. Végül lehajolt, arca sűrű volt, mint a megfagyott sár és a bokaszorító bocskorkötél legelső gyűrűjébe tolt.

Mindezt persze senki sem látta. Sem a pap, aki most a tizedik legénynél tartott, sem az emberek, asszonyok, akik mind a papot nézték. Csak egy ember volt, aki mindent látott. Gogota Tógyer volt, aki könnyes szemmel is a legények arcát nézte.

... Az utolsó galy is a maga emberéhez került, a pap még rövid imádságot morzsolt el a fogai közt és vége volt a komor szertartásnak.

Mindenki hazament, emberek, asszonyok, legények, leányok; Gogota Tógyer is és Urda Dótye, csak Bobov Máfté bolyongott, csatangolt, maga sem látta, hol; maga sem tudta, merre. Most a folyópart bokrai közt ödöngött, most a kavicsos térségen a fedett hid előtt, de úgy jött és fordult, mint akit fekete árnyékok ijesztenek.

Végre ismerős ház elé ért. Urda Ignát lakott abban a házban. Bobov Máfté egyszerre valami ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy bemenjen, leüljön s a leánnyal meg az atyjával erről-arról beszéljen.

Vonzotta a leány, mivel hat hét óta nem beszélt és rémitgette egy árnyék, mely folyton a nyomában volt. És tüdődött, habozott: bemenjen-e, ne menjen be? Most menjen be, vagy későbbre halassza?

— Nem megyek, nem lehet, — mondta sóhajtozva. — Most még sir és jajgat s tán a haját tépi. Mit mondhassak neki, miért jöttem hozzá?

Megfordult és került egyet, visszajött és újra elment. Nem tudta, mit tegyen. Vonzotta a leány és rettentette egy árnyék; ha engedett annak, emez visszaüzte.

Végre mégis bement, félve, mint valami tolvaj. Előbb megállt az udvaron és gyáván körülnézett, aztán az ajtóhoz ment, hogy fából való tolózárat félrehúzza.

A küszöb előtt valami kemény tárgyhoz ütdött a lába hegye. Kődarab volt, nem nagyobb, mint az ökle, de Bobov Máfte mégis megtántorodott. Ekkora volt az a kő, amit Gogota Antal fejébe röpített a gyilkos. Látta a csendőr kezében.

— Fordulj vissza, ember, nem jó helyen jársz itt, — mondta neki az az üldöző árnyék. — Urda Dótye nem téged szeretett, hanem Antalt. Mit akarsz te itt, ahol Gogota Antal járt? Itt kint követ láttál, odabent kést is láthatsz.

A ház előtt emberek jártak és Bobov Máfte most már nem akart visszafordulni. Még feltünnék a dolog s azt hinnék, lopni akart.

Reszketve benyitott és ijedten hátrahőkölt. Nem követ látott, emberölő kést sem, csak egy pohár vizet az asztalon és benne egy fenyőnek ágát.

Szakasztott olyat, amilyent a pápa osztogatott. A lányoknak ugyan nem adott, ezt hát alkalmasint Urda Dótye maga tépte le arról a koszorúról és hozta haza, hogy vízbe tegye, sokáig üden tartsa.

Üden tartsa, amíg lehet, de Gogota Antal emléke mindig üde fog maradni annak a leánynak a szívében. Egy hét, két hét... a fenyőgaly elszárad, de a szerelem tovább virul. Azt nem lehet megölni, sem követ, se késsel.

Átkozd meg a gyilkost napjában százszor is: ezt mondta neki a pap, mikor azt a parázssá vált fenyőgalyat a kezébe adta. Ennek a leánynak nem mondott semmit, de azért zokogva föléje fog hajolni az ágnak és meg fogja átkozni a gyilkost napjában ezerszer is.

Es mint aki lánggal égő kardot érez a háta mögött, úgy rohant el Bobov Máfte, ismét le a folyó bokrai közé.

... Még aznap este valaki megzörgette Bobov Máfte házán az ablakot.

— Ki az? — hallatszott ki bentről egy megriadt hang.

— Én vagyok, Máfte a Gogota Antal atyja. Mindent tudok, ember, mert mindent láttam, hallod? Égette kezedet az a kis galy, te gyilkos? És bokád mellé szurtad, hogy hamar elveszítsd, mi? El is vesztetted, mert te úgy akartad. De fiam a föld alatt is te rád gondolsz, Máfte. Küld másikk galyat; tölem küldi, itt van, de ezt megbecsüljed!

Ezzel betolta az ablakot és egy fenyőágot dobott be a szobába, éppen rá az ágyra, mely Bobov Máftera várt.

És Bobov Máfte nem mert lefeküdni. Ha mérges fogu kígyó az ott a lepedőn, talán elszántan hozzányul és eltörpörja, de a fenyőágtól félt, hogy a foga is vacogott.

A szoba sarkába huzódott, onnan nézte azt a fenyőágot. Meredt szemmel nézte, mint a vért a borju s bár a hideg rázta, ő csak oda nézett. Minden percben várta, hogy az az ág megmozdul, aztán feléje jön és addig korbácsolja, amíg rajta bőrt lát. Hogy beteljesedjék, amit a pápa mondott: dögus lesz belőled, te átkozott gyilkos.

Az asztalon fagygyertya égett. Bobov Máfte kinjában gondolt egyet és a lángra próbált nézni, de a gyertyaból gombát eresztett és az olyan volt, mint valami dühös, véres szem. — Látlak, ember, — mondta neki az a kis piros gömb; — látlak, ember és tudom, hogy gonosz lelkeket mi nyomja.

A falakon köröskörül szentképek lógtak. Most ezeket nézte Bobov Máfte. Az egyik képen Szűz Máriát látta, de hét tör volt a szívében és mindegyik sebéből vér folyt, a másik képen a Megváltót látta, de a kezéből, lábából és a dárdszurás helyéből is vér folyt.

— Vér, vér, mindenütt ártatlan vér, — szakadt ki Bobov Máfte kebléből a vádoló szó. — Ott is vér, ahol Szent János feje kerek tálon fekszik.

Ismét az ágot nézte, kidülledt szemmel, ész nélkül, mint aki borzalmas látást lát. Látta saját magát fönt az erdő szélén és Gogota Antalt, a boldog vetélytársát, aki gyanútlanul arra ment. Nem gondolt ő akkor semmire, se köre, se késre, de hirtelen meglökte az ördög s pillanattal később már vér folyt.

Nem látta senki, se madár az égen, sem ember a földön. Csak egy fenyő látta s a fenyő bosszút áll. Lejött a havasról, hogy üldözze a gyilkost. A temetőben, Gogota Antal koporsója mellett rálatált, ráösmert és ott nyomban meg is marta a kezét. Aztán hajszolta, kergette, Urda Dótye házában elébe is toppant. És most ide is utána jött, hogy vérig korbácsolja: ága ime, itt van és ugrásra készen, csak a kellő pillanatot várja.

Az ablak nyitva volt, heves szélroham a szobába rontott és hasasra fujta fel az ágyon a lepedőt. A lepedővel együtt a fenyőág is emelkedett és Bobov Máfte örült kiáltást hallatott:

— Végem van, meghalok! — így ordított — segítség, segítség!

Az utca még nem volt néptelen. Egy-két paraszt a forcsmából hazafelé tartott, egy-két legény még kint volt s a kedvesét ölelte és két csendőr is cirkált, falura, éltre, vagonra örködve.

Mindenki arra gondolt, hogy Bobov Máfte házában rablók járnak. A parasztlak nagy szál dorongokat rántottak ki az utcaszéli kerítésekből, a legények közül ki fejszét, ki vasvillát kapott fel és a két csendőr is jött sietve, nyomukban Pentye, a bakter. Nem volt ott rabló, csak egy semmivé lett ember. Kinek habzott a szája, ki csontos ujjával a saját torkát fojtogatta s ki, mikor a csendőrök föléje hajoltak, üvegge vált két szemét az arcukra meresztette.

— Mi a bajod, Máfte? Ki volt itt, ki bántott?

Bobov Máfte dadogott valamit.

— Lejött a fenyőfa... ott van... ott az ága... Rám akart ugrani... ne bántás, Antal, ne bántás!

A két csendőr egyénre nézett. Mély csönd lett a szobában, még a gyertyaláng lobbanása is hallatszott. Majd megsörrent egy lánc és Bobov Máfte rab volt.

— Megvan a gyilkos, — mondták a csendőrök.

— A fenyőfa bosszút állt, — mondták halkán a parasztlak.

Divat tudósítás

Közlő: Lux szalon, Budapest, IV., Váci-utca 11/b.

Az őszi divat teljes kialakulása rendszeresen megdönti a a nyár-végi hasábos divattudósításokat és azok, kik figyelemmel kísérik, meggyőződhetnek róla, hogy ezek a korai beharangozások soha sem az igazi elfogadott divatot jelentik. Amit eddig az őszi divatról hallottunk, az csak tapogatózás, mert október elején állandósul csak a divat s akkor már biztosan megismerhetjük, hogy a párisi divatkirályok rengeteg kreációjából mit fogadott el a közönség.

Az eddigi teljesen egyenes vonalak az öv felett megtörnek és a finoman lány kelme kedvesen esik vissza az övre. Plüssé, hól, általában huzások, fodrok, gloknik és berakások bőven jutnak szerephez. A rövid kabátok csak a sport-kosztümöknél és a szmokingnál maradtak meg, különben hosszúak és majdnem fedik az aljat, az ugynevezett Complé a divat. A köpenyes ruhák bársnyoson kelmeből készülnek.

Az estélyi ruhák káprázatosan díszesek s leginkább georgette és moueline de soie-ből készülnek és rendkívül dusan vannak himezve, flitterezve és strasszkövel díszítve.

Az őszi divat uralkodó színei, ellentétben az eddigi világos színektől, melyek már csak estélyi ruháknál divatosak, a fekete, vörös, kék, szürke és zöld.

Lapunk legközelebbi számában kimerítő fehérenemű-tudósítást fogunk közölni.

BANAN BEHOZATAL

ÉRETT NYUGATINDIAI BANAN
A LEGJOBB TAPLALÉK.Bp. Telefon:
982—85

Római levél asszonyokról asszonyoknak

Róma, 1926. szeptember 24.

Tavaly nyáron komoly pesti lapok sokszor megrótták a mi asszonyaink viselkedését az olasz partokon. En nem tudom, igazuk volt-e vagy sem, mivelhogy mi Rómából rándulgattunk le vonattal a 45 percrenyire levő tirennei-tengerhez s ott bizony magyarok, — a mi kis társaságunkon kívül, — nem igen fordultak meg. Meg aztán a mi kis Fiumicinónk a szolid középosztály üdülőhelye. Nagy, nyílt öböl nélküli tenger, óriási, bársonypuhaaságú fővényparttal, a víz egészen 400 méter messzeségig igen sekély és nyüzöső

Sokan ellenvetették a mi asszonyaink közül, hogy az olasz asszony épp ennek a nagy gyermekáldásnak a következményeképpen, mint anya és mint háziasszony nem éppen a legpedánsabb. És ebben van is valami igazság. Maga az olasz férj az, aki így nevele az asszonyát. Nincs még kitakarítva, mikor a férj hazajön vagy talán a tüzhely is hideg? Az asszony a kicsikkel menti magát. Az egyik elesett, el kellett csitítani, a másik fogzik, nyugós, karon akar lenni és így tovább. S a férj máris le van fegyverezve. Tüzet rak és megfőzi jókedvvel a makkaronit. És mikor elmegy hazulról és sorba csókolja valamennyit, még lelkére köti az asszony-nak: Vigyázz a gyerekekre, a többit vigye el az ördög.

Igy, vagy amugy, mégis a poloskás lakás elég ritka Rómában, legfeljebb a 600—700 év óta összezsufolt ódon házakban, ahol az egészen alja nép él undorító piszokban és

Schweda Károlyné és gyermeke

a gyerekektől. Papák, mamák, bakfiskok és udvarlók egyszerű és igen tisztességes fürdőruhában élvezték a gondtalan cigányéletet, még mielőtt Mussolininek eszébe jutott kiadni az erkölcsös fürdőruharendeleletet.

A viselkedésben sem láttam semmi olyast, amitől akár egy apáca is pirulva forduljon el. Egy kis kacérságot ugyan ki venne rossz néven a fiatalágtól és a szépségtől?

Mert az van bőven, hála Istennek!

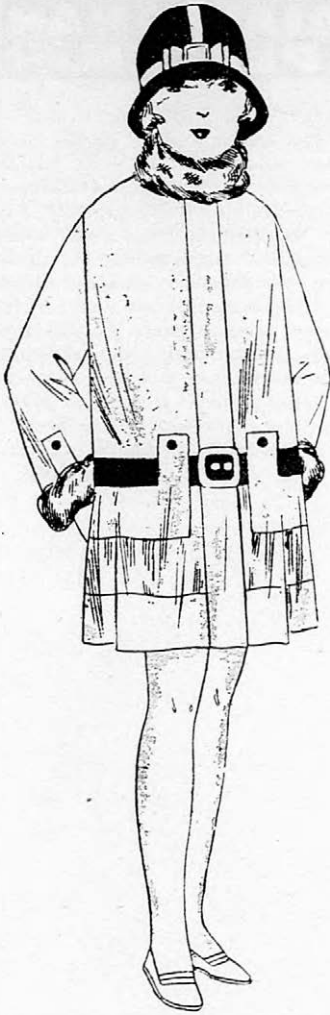
A parton kis faházban, meg ügyes sátrakban laknak a nyaralók. Ott főznek igen egyszerű, minél kevesebb gondot adó ebédeket, reggeltől estig fürdőruhában persze.

A hivatalnok, vagy kereskedő, vagy katonatiszt-családfő a háromórás vonattal jött ki rendszeren.

Általában egyet tanulhatna Budapest Rómától: egy kis őszinteséget. Budapest a maga elbájoló mivoltával a hazugságok városa. Mindenki többnek akar látszani, mint amennyi. A „flanc” Itáliában ismeretlen. A jövedelem mindenütt és minden foglalkozási ágban rendkívül korlátozott, a család viszont elég nagy. A mi „egyiként” vagy kettesként itt nagyon ritka és... eléggé lenézett dolog. A férj és feleség minden osztálykülönbség nélkül büszke az öttől-tizenkéttagu gyermekeseregére. A saját egészségük és erejük bizonyítéka ez a termékenység és örömmel tölti el őket ennek tudata.

Élt már évszázadokkal ezelőtt is. Ilyenfajta környék nálunk is akad, persze, fiatalabb városunkban kisebb terjedelmű.

Ez az egyszerű és őszinte élet a ruházatkódásban is viselkedéskörözködik. Nagyon sokan a kalapjukat önállóan díszítik és a ruháikat is maguk varrják. Miután szép az alakjuk és szép az arcuk, ahhoz a tipushoz sorolhatók, amelyekre azt mondják, minden jól áll nekik. Viszont az is igaz, hogy olyan tökéletesen szabott kabátokat és kosztümöket, amiket nálunk ezerszámra találni, itt csak arisztokrata hölgyeken vagy... színésznőknön láthatunk. Ezért szeretik a hideg hónapok alatt a különféle anyagból készült kepeket, mert azt maguk is megvarrhatják és sugár alakjukon festői redőkben omlik alá. Annyira tetszik nekik ez a köpenyforma, hogy még a hűvösödő nyári estéken is előveszik a könnyű selyemből tarka himzéssel vagy gyönggyel kivarrt muszlinból készült keppet. Télen prémiszés posztó vagy finom bársony az anyaga, minél tarkább selyemmel bélelve. A cipőben elég luxust fejtenek ki. A bocskorcipő divatja itt nem terjedt el. A cipő általában olcsó. Legmagasabb ára 100—220 lira, de a 70—80 lirás cipő is nagyon szép, formás, elegáns és — tartós! Harisnyában nincs az a selyemharisnya-tombolás, mint otthon. A selyemfényű finom fátyol vagy az egészen vékony fildeko-harisnyát viselik általában. A selyemharisnyát inkább tánchoz vagy színházban

alkalmazzák. Lábaknál tartva, megsugom kárörvendő pesti testvéreimnek, hogy bizony a római nő lába — rút. Maga a lábszár minden vonal nélküli egyenletes, elég vaskos oszlop, a boka és az egész kicsi, de rettenetesen tömzsi lábfej azt a benyomást kelti, hogy tuleröltetéstől megdagadt. És ebben tán van is valami. A járásuk ugyanis a tulmagas sarku cipőben elég nehézkes és ... valljuk be, bizony esetlen. Szép női lábért Turinba kell menni vagy ... Pestre. Ez az egyetlen, ami kifogásolható a római nőnél. Mert az alakja egyébként sugár, könnyű szülésre predesztinált, bár nem széles csipőkkel, vállal, amelyik anélkül, hogy robusztus lenne, erőteljes és nem töri meg a dajkálás egyhamar, legfeljebb a 7—8-ik felé. Anyására való rátermettség egyébként le sugárzik a modern ruhán átütő szép formájú keblükről is. Általában az agárszerűen lefogyott és lefogyasztott nőtipusokat itt nem igen találni. Kár, hogy ezek a szép és dus érett gyümölcsre emlékeztető nőtipusok a harmadik X után már legtöbbször négyet mutatnak, ami nemcsak a termékenység, de a gyorsan érő, szenvedélyekben lobogva égő olasz temperamentum következménye. Fehérhaju bácsiknak, néniknek sokszor oly fiatalos tűz van a szemükben, hogy az ember meglepődik rajta. Ami feltűnően szép még, a ragyogó, hibátlan fogsor. Ők azt mondják, hogy a sok nyers és főtt keserű füvek élvezete okozza ezt s az édesség- és rántásmentes konyha. Másik szépségük a dus, koromfekete, fémfényű hajtómege, amitől Páris parancsára sem válnak meg. Alig van fodrász Rómában, aki ért a rövid hajhoz. Az a kevés bubifej, ami van, rendkívül rossz és az olasz nő karakterétől amugy is teljesen elütő valami. Ezek a Raffaello óta egyforma édes Madonna-típusok teljesen inkompatibilisek a bubifejjel. Anyaságra születtek s ezt ér-

zik és erre készülnek is a fiatal leányok. Nagyon sok urileány végzi el huszéves korára a két éves szülésznő-kurzust, ami a csecsemőápolással van egybekötve. Abban a korban, mikor nálunk a leánynak, — legalább a „világ” előtt a gólyamesében illik hinni, itt már segédkezni tudnak a szülészetnél és teljesen tisztában vannak vele, hogy hogyan kell egy kis újszülöttet első naptól három éves koráig ellátni.

A pólyázás ugyan ismeretlen és a mi szemünknek hajmeresztő az ő fászlási módjuk. Arasznyi széles, kemény és másfél méter hosszú pikészalagba csavarják a pelenkás csecsemőt hónaljától lábhegyig, hogy moccanni sem tud. Ezt a műveletet naponta háromszor ujtják, vagyis csak háromszor naponta teszik a babákat szárazba.

A legmodernebb és legelegánsabb klinikákban és szanatóriumokban is ilyen a csecsemők toalettje. A csodálatos az, hogy az olasz babinók nagyon szépen fejlődnek, sőt ő szerintük így nem lesz ferdült gerincük, sem görbe lábuk. Hogy ennek tényleg ez a barbár fászlás az indító oka, vagy a faj ellentálló képessége, azt eldönteni az orvosok hívatottak. Én csak meséltem egy kicsit. Asszonyokról — asszonyoknak. Anyákról — anyáknak.

Angelotti Mária.

Egy leány naplójából

... Ma este megint veszekedtek. Mamának van igaza. Ő jó, tűr és szenved. Más asszony bizony nem vesződne otthon a kis gyerekeivel, a háztartásával, nem elégedne meg egy szurtos, meztlábás mindenleánnyal. De mama mindig kis igényű volt és ha jól meggondolom, talán éppen ezért van, hogy papa olyan könnyen veszi az életet. Ha mama költséges életmódot folytatna, ha drága ruhákhoz, fényes vacsorákhoz, társasághoz, színházhoz, nyaraláshoz szoktatna volna a papát, biztosan utánajárt volna, hogy előteremtse a hozzávaló pénzt.

Az egész dologgal nem szívesen foglalkozom. Több, mint szégyen, amit érzek, ha rá gondolok. Valósággal testi fájdalmak kínoznak. Hogy szeretnék már valahol másutt lenni, messze idegenben, ahol a két kezem munkájával tartanám el magam. És amikor már egy kis megtakarított pénzcském lenne, magamhoz venném a szüleimet és én nevelném a három kis testvérkémet. De hát, Istenkém, mit tudok én? ... Az a négy felső leányiskola, meg az a kevés főzési, varrási tudományom ...

Két bácsim nagyon szeret. Nagyapának én vagyok a kedvence. Ha az otthon elkényeztetett volna s ha nem lát-nám tulságosan reáisan az életet, beerném ezzel a tudattal. De felfogadtam magamban, hogy senkitől nem fogok függeni, még azoktól sem, akik rajonganak értem és akiket én is szeretek. Makacs vagyok ebben az eltökéltségemben. Én a magam ura leszek és kiverekszem a magam helyét.

... Nagymamánál voltam az este. Valami Jójárt Andrásról beszélt, egy fiatal kereskedősegédről, aki a Felhő utcai Tomasek-féle boltban volt eddig és most nagyapa üzletébe jön. Érdekes ember lehet. Egész nap ott áll a boltban, hajlong, csomagol, létrán kuszik, kiszolgál, mindenki iránt figyelmes és éjszakánként odahaza az iskolakönyveket bujja kis hónapos szobájában. Imponál nekem ez a becsergő ez a tetterő! Az ilyen férfiak példáját kell követni a nőknek ...

... Valami nagy esemény előtt állhat a család. Még nem tudom, mi készül, de a hóvá megyek, izgatott sugdolódzáson kaptam rajta az embereket.

Nagyapa egész nap az új segéddel tárgyal. Leltárt csinálnak, minden árut felírnak. Mikor beléptem a boltba, így mutatta be nekem Jójárt Andrást: az utódom. Az utód akkor éppen a pulton guggolt; ahogy rám nézett, hirtelen ki-egyeneseedett, fűgén leugrott, elem állt és kedves mosollyal mondta:

— Ugyebár, a Berta nagysága leánya?

Okos szemeit hizelegre jártatta rajtam végig, határozottan jobbfajta embernek látszik, akiből még lesz valami. És ha hozzáteszem, hogy mit hallottam róla, nem nehéz megjósolni, hogy szűk lesz neki ez a három állvánnyal elhatárolt kis bolyhelyiség.

— Szírovik ur meg az öreg nagysága sokat dicsérték a kisasszonyt. Hallom, szépen zongorázik.

— Ahogy sok más, — pironkodtam és a nagypapához fordultam, hogy a hirtelen üzletadás okait tudakoljam.

— Jucika, — mondta most nagypapa, — te mátot kezdve itt maradsz a boltban. Én pár napig még bejárok, mindent szépen elmagyarázok neked, aztán majd te ülsz a pénztárba.

Szinte ugrándozni szerettem volna örömben. Végre, végre megmutathatom, hogy engem is lehet használni valamine.

Körülnéztem.

— De hiszen itt egyáltalában nincs is pénztár! — szoltam hirtelen elszomorodva.

Jójárt felett:

— Most még nincs, de már rendeltünk. Nagy számoló-pénztárt, amit Jucika kisasszony fog kezelni.

— Mikor lesz itt? — kérdeztem izgatottan.

— Holnap. Okvetlen.

Nagypapa arcán az öröm és a fájdalom valami furcsa keverékét láttam. Nem tudtam mire vélni a dolgot. Kezét csókoltam neki. Jójártnak a kezemet nyujtottam és szinte futva mentem haza, hogy mamának mindent elmondjak. Nagyon meg volt lepödvé és pár perc múlva azt mondta, hogy fölkeresi nagymamát. Sürgös beszélni valója van vele.

Kezdem tisztábban látni a helyzetet.

Nagypapa nem tudott tovább ellentállni két doktor-fianógotásának és — biztosan nagyon heves lelki küzdelem után — lemondott a boltoskodásról.

Ami Jójártot illeti, vele úgy áll a dolog hogy előbb csak segédnek volt fölfogadva, de mikor megtörtént a nagy fordulat, nagypapa úgy határozott, hogy átadja neki az üzletet. Jójárt szegény fiu, persze egy fillért sem fizetett, nem ő a tulajdonos, de pár nap múlva kint lesz az új cégtábla az ő nevével. Azt hiszem, a jövedelem fele Jójártnak.

Nagypapa azt mondta, hogy az első hónapban hetven pengőt kapok. Hetven pengő! Az első keresetem!

Már ki is spekuláltam, mit csinálok ezzel az összeggel. Először is cukrászdába megyek, megeszek két fagylicsót sok habbal, aztán három új kottát veszek és ami megmarad, azt odaadom a mamának.

Jójárt nagyon finoman viselkedik velem szemben. Csak azt furcsállom, hogy amikor mond valamit, mintha keresgélne a szavakat. Néha ijedtnék látszik és olyankor hebeg. Pedig a vevőkkel szemben rendkívül ügyes. Ugy pereg a nyelve, mint egy fiskálisé. Az ilyen ember nagyobb üzletbe való, ahova gazdagabb vevők járnak. A modora kifogástalan, az öltözéke nem elegáns ugyan, de gondos. Van izlése. A nyakkendőit jól válogatja meg. Csodálatos, hogy az ilyen apró külsőségekre is jut ideje, mikor fél éjszakát tölt a könyvei mellett.

Megkérdeztem tőle, mikor tesz vizsgát. Azt felelte, egy hónap múlva készen lesz az anyaggal és akkor kér terminust. Ha így halad, legkésőbb másfél év múlva már érettségije lesz és ha a hajlamait követi, beiratkozhat a jogi egyetemre. Igaz, mire ügyvéd lesz belőle, jóval túl lesz a harmincon, de szerintem ez szöb és különb eredmény, mint azoké, akiket a szülök keze és áldozatkészsége támogat.

... Három napja vagyok már az üzletben. A forgalom napról-napra emelkedik. A Felhő utca is hozzánk jár vásárolni. Cselédek és szobalányok közt gyakran akad már urinö-vevő is. Hogy tud velük banni Jójárt! Tulajdonképp örülnöm kellene, hogy a kedves modorával idecsalogatja és idecsoktatja a jobb közönséget, de azért mégse tetszik nekem ez a dolog. Szerintem az üzleti életben nincs jogosultsága másnak, mint az adása-nesze elvének. Ha jó drut adok, mi egyebet kívánhatnak tőlem? Minek ide udvariaskodni, meg szépeket mondani, vihogó szobalányoknak, pipiskeadó nagyságáknak?

Emiatt vitám is volt Jójártnal. Egy latin közmondással felelt: hogy a világ meg akarja magát csalatni... Igazat kellett volna hogy adjak neki — és mégse tettem.

Határozottan bánt, hogy Jójárt minden jött-mentnek kellemeteskedik. Őt, úgy látszik, hidegen hagyja, amit mond. Hogy lehet ez? Az emberek elvárják egymástól, hogy jót és szépet mondjanak és egyikük se hisz benne?

Azt még értem, hogy az átlag így cselekszik. De Jójárt nem tartozik az átlagemberek közé.

Selymet a jobb oldalán vékony ruhán keresztül vasaljunk!

Hogyan mossunk selymet? Tegyük egy kevés Lux-forgácsot a mosó-tálba és forró vízzel keverjük habbá. A négyszög-alakú Lux-forgács olyan vékony, hogy nyomban elolvad és nyoma sem marad a feloldatlan szappannak, amely a ruhát megsárgítaná. Adjunk hozzá hideg vizet, míg langyos lesz. Helyezzük bele a tárgyat és óvatosan nyomjuk át meg át a habon. Ne dörzsöljük. Elegendő langyos vízben öblítsük ki. Ne facsarjuk. A vizet annyira nyomjuk ki a ruhából, amennyire lehetséges és göngyöljük tiszta törülközőbe. Mikor csaknem száraz, meleg — de nem forró — vassal vasaljuk ki. Hogy a selyem fényét megőrizzük, vasalás előtt tegyük egy vékony ruhát a selyem jobb oldalára.

A legnagyobb készséggel rendelkezésére állunk, hogy ezt a csodás készítményt teljesen költségmentesen kipróbálhassa és küldünk Önnek egy ingyen Lux-mintát, továbbá egy érdekes prospektust a finom szövetek mosásáról, ha az alanti szelvényt kitölti és beküldi nekünk.

Csak eredeti zárt dobozban valódi!
Óvakodjunk az utánszaktól!

A szelvény be-
küldése ellen-
ében ingyen
küldünk egy
Lux-mintát és
egy érdekes
illusztrált
prospektust.

SZELVÉNY

Név.....
Szíveskedjenek nekem Lakás-cím.....
egy ingyen LUX. Város.....
mintát küldeni Megye.....

LEVER BROTHERS LIMITED. Magyarországi vezér-
képviselő: Liebermann Jenő, Budapest VI, Király-ucca 82.

Uriassz. L.

... Az első hónap fényes eredménnyel zárult. Nagypapa karkötős aranyórával lepott meg. Jójárt vastag aranyláncot kapott. Nagypapa gavallér ember. Ki hitte volna?

Jójárt is kedveskedett. Egy csomag finom bonbont nyujtott át, rózsaszín szalaggal átkötve. Otthon bontottam fel. Belül a névkártya volt s rajta ez a kaligrafikusan írott szó: hódolattal. A bonbonokat megosztottam testvéreimmel, a névkártyát eltettem a leveles-dobozomba. Középre tettem, mosolygó arcu angol leányokat ábrázoló képeslapok közé.

... A második hónapban már száz pengő a fizetésem. Új pénztári helyiséget csináltattunk, ahol nem ér a lég-huzat. A forgalom egyre emelkedik, maholnap kicsi lesz a bolt.

Jójárt néha kimerülten jön a boltba: közvetlen vizsga előtt áll. Megsajnáltam.

— Nézze, Jójárt, — mondtam — mit akar azokkal a vizsgákkal? Magának rendes pályája, jó üzlete van, semmi szüksége arra, hogy pihenés helyett elgyötörje magát, hogy a legszebb éveit feláldozza egy álomért, mert higgye meg,

csak álom, hiszen nem lesz bolond itthagyni ezt a jó üzletet és nekimenni a diplomás bizonytalanságnak.

Kételkedő mosollyal hallgatott, de aztán elkomolyodott:

— Valami belső érzés hajt... Magam sem tudok számot adni róla.

— Talán azt hiszi, hogy mint kereskedőt nem becsülik meg eléggé?

— Én csak a magam megbecsülését akarom kiharcolni, a lelkiismeretem nyugalalmát. — válaszolt csöndesen.

Milyen szépen mondta és hogy csengett a hangja... Férfi.

... Egy potrohos ur járt ma a boltban. Nagypapától tudom, hogy Nyikos Péter a neve. Szakértő szemekkel nézett körül és valamit sugott nagypapának. Jójárt mélyen meghajolt, mikor a pocakos elment. Nekem kezét nyujtott. Miért nem fogott kezét Jójárral is?

Később új bosszuság ért, de ez már valósággal elkésérett. Marci bácsi jött a boltba, kedvesen megcsipkedte arcomat. — ahogy ez évek óta szokása. — pár barátságos szót váltottunk, aztán Jójárral érdeklődött az üzletmenetel iránt és anélkül, hogy kezét fogott volna velem, elment.

Hát mivel szolgált rá ez a derék ember, hogy így bánjanak velem? Vagy talán csak én vagyok elkéséredve, csak én lázadozok? ...

Ahogy Jójárt arcát néztem, sem megütközést sem sértődést nem vettem észre rajta. Vagy nem érzi a szörnyű megalázást, vagy olyan jó komédiás, hogy leplezni tudja az érzéseit.

... De hiszen ő maga mondta: csak a magam megbecsülését akarom kiharcolni. Így mondotta. S vajjon meg lehet-e elégedve magával, becsüli-e magát azok után, hogy sem az a kövér hentes, sem Marci, az ügyvéd, nem méltatták kézfogásra? Azt hiszem, ez hidegen hagyja Andrást.

András! ... Először irtam le a keresztnévét. Milyen erőteljesen hangzik: — András. Mint a harang kongása, mint a gyárkürtő bugása, mint a gyorsvonat kerekeinek csattogása, amint csöndes éjszaka régigrobognak az alvó vidéken.

Érzem: ő maga is végig fog robogni a félreismerés, a fél-megbecsülés zökkenős útján. És diadalmasan robog végig.

Vajjon ki lesz az utitársa? Kivel vált jegyet — erre a hosszú, fárasztó utra?

Tudom? Nem tudom? Mindegy. De érzem... és ez minden...

HIREK

A Magyar Protestáns Nők Országos Szövetsége 1926. évi október havában *nagybányai Horthy Miklósné*, a kormányzó neje Öföméltósága fővédősége mellett tartja meg III-ik országos női-munka kiállítását. Kiállításunk ezuttal is felöleli a szép-művészet, iparművészet, házi- és népiar összes ágait, melyek külön-külön csoportosítva fogják bemutatni, hogy mivel foglalkozik ma a magyar asszony? Mire fordítja idejét és mennyire haladt izlésben, tudásban, a nemzeties irány fejlesztésében? A korábbi, minden várakozáson felül sikerült kiállításainkon szerzett tapasztalatainkat a legkészségesebben bocsátjuk a résztvenni kívánók rendelkezésére. Különösen azoknak, kik munkájukat értékesíteni is óhajtják, melegen ajánljuk, hogy ez iránt érdeklődni el ne mulasszák. Hivatalos helyiségünk: Budapest, VIII., Üllői-út 24. sz. alatt van (telefon: József 151—65), hol levélben bármikor, személyesen minden szerdán a délelőtti órákban (10-től 2 óráig) adunk felvilágosítást. Budapest, 1926. augusztus hó. Az elnökség megbízásából: dr. Fáy Aladárné, özv. Fábry Edéné, dr. Okolicsányi Zoltánné, Broschko Gusztáv Adolfné, özv. Doros Györgyné, Hubert Ottóné, özv. Sombory Lajosné, dr. Scholtz Oszkárné. Gregersen Lujza főtítkárné.

„Cercle des Annales“ Vadász-utca 31. sz. alatt tartandó francia tanfolyamaiban szeptember 20. d. u. 5 órákor kezdődött a tani ás. Beiratás ugyanott

A magyar anyáktól függ a magyarság jövője

Nekünk, akik oly szerencsétlenek voltunk, hogy elvesztettük a Hazát, oly nemzedéket kell nevelnünk, mely képes lesz helyrehozni nagy szerencsétlenségünket. Oly erős, egészséges nemzedéket kell tehát formálnunk, melyre a magyar történet legnehezebb feladata fog hárulni, hogy újból egy egységes, szilárd nagy Magyarország ékesíthesse a kulturnemzetek sorát.

De honnan és kiből formálódjék az új nemzedék, amikor ugy a felnőttek, mint a csecsemők halálózási aránya egyre rosszabbodik, amikor nálunk aránylagosan még egyszer annyi csecsemő hal meg évente, mint a szintén legyőzött Németországban.

Hol nőjön fel az új generáció, amikor oly hallatlan lakás-mizériával küzdünk, aminőt még a szörnyű háboru sem képes indokoltá tenni.

Mit teszünk mi, hogy fokozzuk a gyermekek ellenálló-képességét a betegségekkel, vagy méginkább a fertőző betegségekkel szemben? Hol van rendszeres program arra nézve, hogy a főváros, mely ma még inkább az ország szíve mint hajdan, gyermekeit védené, hogy az eddiginél többet tölthessenek el a szabadban, hogy élvezhessék a napfényt, a Balatont, a homokot és a fürdőt?

Vagy hogy meentsük meg a gyermeket, amikor a gyermek anyjával sem törődünk? Aki a gyermeket meg akarja védeni és menteni, annak elsősorban az anyát kell védeni. Sok ezer gyermek azért pusztul el, mert a gondos édesanya korán kénytelen a mai nyomorúság miatt munkára menni és így gyermeke gondozatlan marad.

Nem lelencházakat kellene építeni, bár nekünk ezekből sincs elég, hanem menhelyeket, ahol az anya együtt lehet gyermekével, minél hosszabb időn át. Nekünk a magyar anyákra fokozott mértékben van szükségünk, ha azt akarjuk, hogy erős, egészséges legyen a jövő nemzedék. De ne lelencházakban, ne a menhelyekben nevelt gyermekből rekrutálódjék a jövő nemzedék, mert nekünk emberekre van szükségünk, akik erkölcsi erejüket a család erejéből merítik!

Tudom, hogy a kérdés megoldása mai generális nyomorúságunkban igen nehéz, de mikor fognak a felelős tényezők ráeszmélni, hogy a lakáskérdés rendezése nélkül, anélkül, hogy otthonokat létesítsünk a magyar anyáknak, valóban semmit sem teszünk a jövő generáció érdekében.

A magyar gyermekek érdekében végigjártam az idén csaknem egész Amerikát, szűnet nélkül örömmel furdasztam és büszkén mondhatom, hogy nem találtam egyetlen oly nagy-szabású intézetet sem, mint aminő a Balatonszabadi Gyermekszanatóriumunk, amely a modern higiénie minden eszközével csodásan felszerelve ma 630 gyermeket gondoz, melyet még a kommun pusztítása sem tudott tönkretenni, dacára hogy onnan is elhurcoltak annak idején nyolc vagon felszerelést. A gyermekvédelemnek ez a szép vára, mely az alapítás idejében, pedig ez a háborúba esett, egész éven át nyitva volt, most külföldi segítséggel éppen csak [kéthónapos nyári szezonra van képesítve.

Miért nem mozdul meg a társadalom fokozottabb mértékben, hogy segítse az ilyen méltó intézetek, a nemzet jövőjével oly szorosan kapcsolatos higiénikus intézetek zavartalan működését? Hol vannak azok, akik a kommun alatt hangosan fogadkoztak, hogy csak egyszer nyerjék vissza birtokaikat, nyerjék vissza egyéb kincseiket, ők a Haza javára is értékesíteni fogják azokat, hol vannak a mi mecénásaink, akiknek látóköre a saját portájukon túl is terjedne? Fájdalom sehol sincsenek, mert a kommun keserveiből jóformán senki sem akar nálunk tanulni.

Mikor nyilatkozzék meg példaadóan a hazaszeretet, ha nem ilyen példátlanul súlyos időkben, aminőkhöz hasonló a magyar glóbus egén sohasem volt ezer esztendő óta?

Hova lesz a magyar kulturfőlény, ha iskoláinkat jóformán tatarozni sem tudjuk? Amerikában bolyongva Csikágóban találok egy előkelő amerikai hölgygel, Mrs. Campbell, aki nagy ámulatomra közölte velem, hogy ő mint American Commission to Serbia delegáltja három évet töltött el Szerbiában, ahol kezdetben amerikai pénzből, később azonban a szerbek pénzből közadakozásból 500 új iskolát épített.

Tehát a sötét Szerbia iskolákat épített közadakozásból, a mi társadalmunk pedig egyetlen gyermekvédelmi várat sem véd meg a jövő nemzedék érdekében.

Álljanak hát össze a magyar asszonyok, akik a történelem minden idejében fontos szerepet játszottak és védjék meg ők a magyar anyákat és így a magyar jövőt. A mi asszonyaink napról-napra tartásuk ébren ezt a kérdést, hogy a társadalom ne maradjon lomha és érzéktelen a magyar jövővel szemben!

Dr. Fodor egészségügyi főtanácsos.

Mit szól hozzá Nagyságos Asszonyom?!

Szent István-napján nagy ökörsütés volt a Gellért-hegyen. Ami abból állott, hogy a már megsütött és feldarabolt ökröt helyszínre vitték és ott régi pogány magyar szokás szerint 10.000 koronáért adtak egy hatdekas darabot.

*

Smith Jeremiás, a volt népszövetségi biztos, 60.000 dollárt adott a szenvedő magyarságnak. Egy vállalkozó kettő milliárdot kapott a szenvedő magyarságtól, a célból, hogy a magyar színművészettel elkápráztassa a külföldet. Csak ugy röpködnek nálunk a milliárdok. Annál csodálatosabb, hogy a kenyértelen öngyilkosok is röpködnek... ki a Dunába, — ki az emeletről...

*

A Nemzetközi Rádió Unió tiltakozást jelentett be a magyar „támadószellemű előadások és a Himnusz leadása ellen”, ami kényszeríti a cseh oroszlánt gázlárccal és páncélban ülni a készülék mellett. A magyar rádióközpont eljárása tényleg időszerűtlen és helytelen. Nem kell megjegyezni a védtelen külföldet...

*

Furcsa dolgok folynak a sötétben. Olvasom, hogy a temesvári piarista-gimnáziumot mégis bezárják a románok és az ez ellen protestáló német küldöttséget elutasították. Már most a német küldöttség a Nemzetközi kisebbségi tanácshoz fordul. Pardon, hogy jön ide a német küldöttség egyszerre? A temesvári magyar gimnáziumhoz? Annyi-önzetlenek lennének a derék szászok? Vagy nincs magyar, aki sikra merjen szállni?

Ehhez mit szól, Nagyságos Asszonyom?!

*

Az elhunyt Rudolph Valentino filmjét játsszák egyik moziban, ahol ismételtelen hisztérikus jelenetek játszódtak le, fiatal leányok sirtak és elrohantak. Ha már a közönség nem tud uralkodni magán, miért nem tud a hatóság a mozisokon? Ahik még a halálesetet is izléstelen és kegyelettelen reklámokra használják fel. Amerikában nem játszó elhalt színészek filmjét. A közönség meg se nézné. A mozisok pedig nem hirdetik hatalmas fekete gyászkeretben a felemelt helyáratat.

*

Az a margithídfői csász, aki véresre vert és földhöz csapott egy kis fiút, mert a homokba lépett, kétségkívül hű katonája a Rendnek és feltételezem, hogy nem rosszakarattól, hanem tulbuzgóságból követte el ezt a barbárságot. Sőt felsőbb parancsra hivatkozott. És sikerült neki tovább is rendet tartani a homok körül. De talán mégsem a homokból lesz a jövő Magyarország, hanem a kisgyerekből és talán inkább a gyerekekre kellene vigyázni, mint a homokra. A gyerekek játszanak a homokban és amig lehet, ne ismerje meg a császruhás Életet, a mely előbb-utóbb ugys véresre veri és földhöz csapja.

Aszlányi Károly.

A történelem a mult politikája, csakugy mint ahogy a politika a ma történelme. Éppen azért nem láthatunk be soha a mult dolgok homályába, hacsak meg nem tudjuk állapítani, hogy vajjon a történetíró kiért és mennyiért hazudik.

Szentmárky Viktor.

Ha mi mindazokért, akiknek bánata és fájdalmai vannak, sirmi akarunk, ahöz időnek kevés millió emberélet és könnyek az oceán.

Szentmárky Viktor.

Rádió

Az első kísérletünk eredménye dönti el, vajjon barátjai avagy ellenfelei leszünk-e a rádióknak. Minthogy céлом, minél több barátot szerezni a rádióknak, én is a legegyszerűbb kapcsolásnál, az egyszerű kristálydetektoros készülék építési leírásával kezdem meg az iskolát.

Ezen készülék elkészítéséhez kell egy 70 mm. hosszú, 40 mm. átmérőjű, kéregpapírból készült henger, továbbá:

- 14 méter zománcozott 0'7 mm. vastagságú rézhuzal
- 2 rézsin tolókéával,
- 2 hüvely,
- 7 szorítócsavar,
- 1 darab 300 cm. tömbecondensator,
- 1 darab 2000 cm. tömbecondensator,
- 1 darab 9 cm. hosszú és 4 cm. széles trolit vagy gummilap,
- 1 fenékdieszka 10×10 cm.
- 2 oldalléc, továbbá néhány szeg és facsavar,
- 1 detektor,
- 1 pár 4000 vagy 8000 ohmos fejhallgató.

Munkánk a tolótekeres elkészítésével kezdődik. A kéregpapírból készült hengert először bevonjuk schellack-oldattal, ezen bevonat teljes száradása után megkezdjük a zománcuzal feltekerését.

A henger szélétől cca 0'5 cm. távolságra, azt egy tüvel egymás mellett 2 helyen átszurjuk. Ezen két lyukon keresztül fűzzük át a huzalt oly módon, hogy cca 20—25 cm. drótot szabadon hagyunk, a későbbi kapcsolásokhoz. Most a huzalt szorosan egymás mellett feltekerjük a hengerre és a henger végére ismét 2 lyukban erősítjük meg. N. J.

Házi tanácsadó

A kávé- és teahamisítás felismerése. Hogy a nyers kávészemeknek tetszetősebb színt kölcsönözzenek, azokat chromvegyületekkel, berlini kézzel és kurkumával, ecetsavas rézzel, kurkumával és indigóval szokták megfesteni. Hogy a hamisítás tényét felderítsük, a kávészemeket üveg-edényben meleg esővízzel jól megmossuk. A természetes kávé mosóvize szintelen marad. A berlini kézzel festett kávészemeké: kékeszöld, a chromvegyülettel festett: sárgás, az indigóval festett: kék, a rézzel festett kávészemek mosóvize sárgavérlugsó-oldattal kezelve, vörösbarna színezetet vesz fel. Az egészen mesterségesen: agyagból és lisztből készített kávé a vízben szétesik. A kereskedésből örölvé hozott kávé cikóriával, sárgarépával, gesztenyével, árpával, homokkal, téglaporral, kávémaradékokkal szokták hamisítani. A jó, tiszta örölt kávéból egy késhegynyi pohár vízbe téve, a víz felszínén uszik, a vizet pedig csak gyengén sárgítja meg; a hamisított részben alászáll és a vizet sötétbarnára festi.

A tea grafittal, vasgáliccal indigóval, ásványzölddel, berlini kézzel, vagy kénsavas rézzel festett tea-hulladékkal és különböző értéktelen cserjék, növények leveleivel való hamisítását a vizőz által megpuhított és széttergetett levelek nagyítóval való vizsgálata állapítja meg. A valódi tealevél tojásdad- vagy lándzsaalakú, szélei recézett fogazatos, felül sima, alul ezüsthéjú pihés bevonással.

Mérgezeseknél követendő eljárások. Ha a mérgezés marósavakkal (sósav, sósavasav, karbolsav, választóvíz, vitriol) történt, a mérgezeteknek szappanos vizet, mézsztejet, mézsvizet vagy szódát adunk. Marólugókkal (lugessenc, szalmiákszesz) mérgezésnél citromlevet, vagy hígított borkősavoldatot, ecetet adunk. A higany, antimón, cink, ezüst- vagy rézvegyületekkel való mérgezés esetén a mérgezettet toroksziklandozás, melegvizitással meghánvtatjuk s azután tojásfehérjét adunk be. A pokolkő-mérgezésnél konvhasóoldatot használhatunk ellenmérgek gyanánt. Gyufa (foszfor) mérgezésnél hánytatószer, tojásfehérjét, terpenfínolajat vízzel és tojássárgájával keverve, lisztőpét adunk. Patkánymérgeggel (arzén) történt mérgezésnél hánytatószer, tojásfehérjét, mézsvizet, tejet, frissen készített vasoxid-hidrátot alkalmazunk. Ólommérgezésnél hánytatószer, konvhasót, tejet, tojásfehérjét tartalmazó vizet, kénsavat erősen hígítva itatunk. Ópium-, morfium-, chinin-mérgezés alkalmával cserzősavat adunk a megmérgezettnak.

Ha a mérgezés mérges növényekkel vagy mérges gombával történt, a betegnek hánytatószer, fekete kávéat adunk, miközben hideg vízzel locsolgatjuk és borogatjuk. Széngőzzel történt mérgezésnél az illetővel tiszta, friss levegőben mesterséges lélegzést végeztetünk és hidegvízzel locsoljuk és borogatjuk.

CALDERONI és TSA

LÁTSZERÉSZEK

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1.

Látcsövek, szemüvegek, orrcsüptők, Zeiss és Görz-üvegekkel. Barometerek, hőmérők.

HUMOR

Tolvajiskola

Mint humorista, egy szép napon elhatároztam, hogy meglátogatom a Zsebtolvaj Iskolát, amely kétségkívül a legbensőségesebb tudományra oktatja ambiciózus növendékeit. A tolvajiskola igazgatója nyájasan fogadott:

- Mit óhajt?
- Miután engem a tudomány minden ága érdekel, szeretnék ez alkalommal öntől órát venni...
- Viszont, — felelte az igazgató és bravuros mozdulattal megcsiklandozott. Mellényemhez nyultam, de zsebórámnak akkor már csak hült helyét találtam.
- Gratulálok. — hebegtem sajnálatos megkönnyebbüléssel.
- Szóra sem érdemes, — mondta metsző, de zsebmetsző gunnyal, miközben rágyújtott saját szivaromra.
- Sok tanítványa van?
- Igen. Főleg mióta behoztuk az általános tanköteletzettséget...
- Hat évtől kezdve?
- Hova gondol? Már hat naptól kezdve, feltéve, ha a növendék házas...
- Házas?
- Fogházas.
- Vakációt mikor tartanak?
- Soha. Mi nem szoktuk lopni a napot.
- Politikában melyik oldalra huznak?
- Amelyiken a zseb van.
- Ki a miniszterük?
- Semmi esetre sem a tárca nélküli.

Szívélyesen vettem bucsut az igazgatótól, aki jogerősen szorított velem kezét. Hazamentem és íróasztalomhoz ültem, hogy a tolvajiskoláról az Uriasszonyok Lapjának humoreszket írjak. De alig kezdtem hozzá, rémülve láttam, hogy hiába töröm a fejemet: a zsebórával együtt elloptak tőlem minden ötletet.

DYMI

Egy divathóbortról

A modern divat elvette a gyermektől a bábút és odaadta az asszonynak. A divatos ruhákba öltözött párisi babák most maguk is — babákkal játszanak. Ugy látszik, megunták a régi szenzációkat: a yachtolást, az alpinis zsurt, gardenpartyt, concours hippique-et. De az is lehet, hogy a háboru örölte meg annyira az idegeket, hogy visszakiváncsoznak abba a boldog korbá, mikor még gyermekek módjára játszották kis játékaikat.

Az előkelő párisi szalonok empire- és rokokó-karszékein már évekkel ezelőtt ott pihent a baba: — a mama legújabb játékszere. Télen a párisi asszonyok még a páholyukba és sétakocsizásaikra is magukkal vitték a bábujukat és úgy látszik, azzal jobban szórakoztak, mint gavallérjaikkal, mert a divat megmaradt nyárra is. Először ugynevezett karakter-babákkal kísérletezett a piac. Csináltak sikkes parisienneket, flegmatikus kis angol hölgyeket, kancsal kinaiakat, szépművészeti alapon komponált parasztleányokat, életnagyságu beszélő babákat, hasukban elrejtett gramofónokkal, négereket, artikulálan torokhangokkal és röhögésekkel.

Mert a nagyságos asszony kiviszi a gyerekszobából a bábút és a szalon pamlagára ülteti. Egy modern párisi asszonynak okvetlenül kell valami játékszer. Egyideig még csak jó volt a kis kutya is, de most már elvette kicsinyeitől a — babát.

Ez a változás nem ment valami könnyen. A baba térfoglalását nagy harc előzte meg. Jó pár év előtt a párisi asszony szalonjának minden sarkából egy borzas medve üvegszeme villogott elő. Ünnepeles alkalmakkor — főleg

farsang idején — ez a medve is együtt mulatott a ház asszonyával, nyakán kék szalaggal helyet kapott a páholy és az autó sarkában is, míg most végérvényesen a sarokba, a sutba került. Most a baba foglalta el a helyét.

Az ismertebb párisi szép asszonyoknak persze most már a — bábui is ismertek. Az ottani Intim Pista hétről-hétre pontosan beszámol, hogy miféle szépasszony bábujának hasában szólal meg: „Meleged van, öreg?...” s hol hangzik fel egyszerre a gyöngéd figyelmeztetés: „Már nyolc óra, tessék hazamenni...” És azt is tudja, hogy melyik szalonban milyen ruhát visel a baba kedden, vagy pénteken. Hol öltözködik biedermaierbe, hol rokokóba, vagy pedig egész modern kosztümbe. Sőt azt is tudja: hol festi irti ajkait a baba naponta és hol a — nagyságos asszony?

A jönevelésű világfí már nem fogja magát úgy blamálni, hogy bábút küld a maga kislányának a születésnapjára, mert könnyen megeshetik, hogy ezt a választ kapja tőle:

— Én már nem játszom babával, az csak a mamának való!...

KOZMETIKA

V. közlemény.

Ugyancsak a kozmetika keretébe tartozik még az említettek kivül a víz- és napfürdő, továbbá a villamozás.

A víznek igen fontos szerepet szánt a kozmetika. Tisztaságánál és könnyen hozzáférhetőségénél fogva igen előnyös, mely észszerűen használva, csodát művelhet. Miután azonban a közönségesen használt víz szó nem fedí a kozmetikailag is alkalmas vizet, majd erről is szólnunk.

Sajnos, legtöbb mulasztást éppen e téren, ezen könnyen megszerezhető kozmetikum használatával, illetőleg nem-használásával követik el, még a magasabb körökhöz tartozók is, kiknek ugyancsak módjukban volna a mindennapi fürdő. A fürdőszobát disznek tartják s büszkén mutogatják ismerőseiknek, *hogy az is van*. A szegény ember viziszonya legtöbbször nagy elfogultságában és pénztelenségében keresendő, mert tudott dolog, hogy az *igazi tisztaság és rend*, nagyon drága multság. Öltözködésünkön kívül vonatkozik az lakásunkra és mindenre, ami körülvevő.

Gyakran előfordul, hogy gazdagok kezeit, arcukat, stb., szóval, a mi látható, nagy gonddal ápolják, míg a lábfürdő valami ismeretlen fogalom előttük, *pedig a lábainkon porban és szennyben járunk*. Mennyire fontos naponta legalább egyszer alaposan, szappannal lemosni!

Teljes és tökéletes vízhasználat nélkül nincsen kozmetika, mert az abszolút tisztaság a legfontosabb szépségjavító szer.

Egy fürdőben felfrissült egyén járásán, testén, főleg arcán, tekintetén, általában kedélyállapotán hordozza az üdeséget, frissiséget. A gondozottság és tisztaság érzete pedig jóleső benső megelégedettséggel, lelki ruganyossággal tölti el.

Miután lehetetlen elképzelni nyugodt, derűs kedélyállapot nélkül kellemes, szép arcot, dacára a kozmetika összes mesterkedéseinek, azért már cikkem legelején szerettem volna bejelenteni, hogy tulajdonképpen két részre kel-

lene osztanunk a tárgyat: testi és lelki kozmetikára, illetve klinikára. Az előbbi csak mint váz, merev alarc, mi erős akarattal, különféle gyógytényezők felhasználásával, idegen anyagokkal és gyógyszeres kezelésekkal adja meg az első pillanatra szép külsőt, de mint a zománczott arc, rögtön elváltozik, ha lelki szenvedés, vagy bánat, elégedetlenség honol belül. Azért a szép külsőnek, mely még a járásban is megnyilvánul, egyedüli biztos támogatója a nyugodt, boldog lelki élet.

Visszatérve tulajdonképeni tárgyunkra, a víznek tehát kétféle hatása van, és pedig: kémiai és fizikai. Kémiai hatása abban nyilvánul, hogy a felhámréteget felduzzasztja, az izzadság-, verejtékmirigyek által kiválasztott sós salakanyagot, port bőrünk felületéről leoldja ezáltal a bőrlégzést nagyban elősegíti. Ha tudjuk, hogy a bőrlégzés annyira fontos, hogy a mesterségesen eldugaszolt (például befestett) porusu egyén rövid idő alatt elpusztul, könnyen megmagyarázhatjuk jó érzésünket az üdítő fürdő után. Elénk példája ennek a következő: IX. Pius pápa ünnepélyes bevonulása alkalmával, hogy a pompát növeljék, egy deli temető szép ifjút valódi aranyfestéssel tetőtől-talpig befestettek s a menet legelejére állították, hol a vakító napfényben gyönyörűen ragyogott... de csak rövid ideig! Még az ünnepély alatt összeesett s rövidesen meghalt!... Azelőtt teljesen egészséges volt. Hasonló az eset égési sebeknél, kiterjedt kiütéseknél, amikor a pórusok nagy felületen megsemmisülnek. Plenkor súlyos megbetegedés, vesebaj, a szervezet önmérgeződése áll be.

A víz oldó hatását nagyban erősíthetjük, ha ugyanezzel lágy vizet, például: eső, folyó, vagy erősen forralt vizet használunk fürdéseinkhez. A kútviz ugyanis meglehetősen mennyiségű szervesen anyagot tartalmaz oldott állapotban, különféle sókat s ezért nem oly hatásos.

(Folytatjuk).

GYERMEKEINK

Aforizmák a modern nevelésről

Irta: Paedagogus

A játék: a gyermek munkája. Hasznos, komoly munka, mely előkészíti az életre. A fiú vesszőparipán nyargal, a lányka babázik. Minél buzgóbb és komolyabb a gyermek a játékban, annál buzgóbb lesz az élet munkájában. A magakészítette, egyszerű játék a legkedvesebb a gyermeknek. Érdeklődését, fantáziáját az gyújtja fel legjobban. Ne avatkozzunk a gyermek játékába.

*

Bizzunk a gyermekre némi pénzt, tanuljon meg vele korán önállóan bánni és felelősséget vállalni.

*

Némely szülő büszke gyermeke engedelmisségére: pedig olykor a jellemét törte meg vele és ránevelte a képmutatásra. A gyermek ne mutasson megbánást, ha nincs róla meggyőződve, ne kérjen bocsánatot, ha — hite szerint — nem vétkezett. Inkább a dac, mint a képmutatás.

*

A gyermek nem gép, a nevelés nem mechanika. A szülő csak akkor nevelheti eredményesen gyermekeit, ha mindegyiknek az egyéniségeit kiismerte. Akkor aztán egyszerű a dolog: az értékes ösztönöket és képességeket gyakorlással erősítse, a károsokat szüntettesse, fejlessze vissza.

*

A serdülő gyermek találja fel szüleiben immár nem a tekintélyt parancsoló vezetőt, hanem a megértő, leghivebb barátot.

Erdély

Dr. Ravasz László püspökömnök ajánlom — szeretettel.

Erdély, Erdély szent, nagy örökségem.
Megtört drága gyöngy hazámnak testén.
Hiába sírok bú-bánat estén.
Hiába lázong forrongó vérem...
Te elvász tőlem, mint megkorbácsolt
Koldus testvérem.

Erdély, Erdély szent hajdankor lánya.
Dicsőséged, szép ara koszorúd
A gúny porába vajjon miért hullt?...
Hova tűnt multad sok színes álma?!...
Mért vagy a bánat és szomorúság
Eljegyzett lánya?!...

Erdély, Erdély te haldokló gyermek,
Sorsod szívünkbe mar, lelkünkbe tép.
Rajtat vad táncot jár a csorda nép.
Minket a közöny bús keze vert meg,
Csak nézzük, hogy a zsványok minként
Assák a vermet.

Erdély, Erdély te csodás letszhalott.
Némaságod is nagy sikoly nekünk.
Mi itt napokra estéket vetünk.
De megőrizzük azt a vérmagot,
Mít a bosszú hintett és bánat
Örököül hagyott.

Erdély, Erdély szent emlékek hona.
Romjainkból még új jövőnk támad.
Minket csak tisztít a poklos bánat.
Kiforog mindent az idők sora...
Lesz még rivalló szent család a:
Nem, nem, nem soha!...

Jászberény,

DOMBY BÉLA
ref. telkész.

PAPLANT, MATRACOT, ruganyos ágybetétet a legjobb kivitelben és a legolcsóbban készít
GÖBBÖS GÁBOR paplanosmester
BUDAPEST, I. kerület, Koronaőr-utca 8. szám, Krisztina-tér mellett.

Egy kis társasági pletyka

Hallo... hallo... Kezét csokolom, drága Nagyságos Asszonyom, végre, hogy Magával is lehet beszélni. Hallatlan, milyen sokáig tárgyalták azt a torta-receptet. Éppen közbe akartam már szólni, hogy miért kísérleteznek ilyen bizonytalan dolgokkal, amikor a mi lapunkban a legnagyobb sikerűbb kipróbált recepteket megtalálhatják. S különben is ezt a kérdést nem lehet telefonon elintézni, pláne nem akkor, ha az oldalamat már majd kifurja a legújabb pletyka.

A dolog úgy történt, hogy egy nagyon gazdag, de nem éppen fiatal, egyedül álló leány, aki nagyon szeretne férjhez menni, — és melyik nem szeretne? — a multkoriban észrevette, hogy az Andrásy-uton állandóan kísérgeti őt egy szimpatikus, jó megjelenésű, urias külsejű, elegáns férfi. A kisasszonynak tetszett a hűségesen kitartó férfit, de érzelmeit egyáltalán nem árulta el. Egyszer aztán, az egyik séta után, a házmester levelet kézbesített a kisasszonynak, persze a levél egy nagy csokor rózsával volt súlyosbítva. Nem nehéz kitalálni, hogy a küldő a hűséges kísérő volt, aki megírta a drága ismeretlennek a következőket: Ő dr. X. Y. fővárosi orvos s élete legnagyobb vágya, hogy végre megismerhesse, mert szerelme határtalan és a mennyország tündöklő boldogságát jelentené számára az, ha becsületes nevét, hírét, vagyonát, jelenét, jövőjét, egész életét az imádott nő lábai elé tehetné. A szép szavaknak meg is volt az eredményük, mert a doktor ur másnap elegáns levíziteltet. Meg is kérte a kisasszony kezét s önagysága kimondta a boldogító igen-t. Ez természetesen mind az első találkozáskor történt. Mindjárt megbeszélték akkor azt is, hogy másnap délután már nem a lakás előtt, az Andrásy-uton fognak sétálni, hanem kimennek a Margitszigetre. A fedett sétánynál találkozhatnak öt órákor. Pár perc múlva megjelent a lát-határán a doktor ur legjobb barátja, egy másik doktor ur s így aztán hármásban indultak el a tejszarnok felé. A barát közben elmondta, hogy amikor a fiut otthon kereste, az édesanyja említette, hogy félhatkor az ő egyetlen fiacskája, a doktor ur utána jön s leviszi a szigetre, hogy megismerhesse a menyasszonyt. A leány persze boldog volt s küldte a feledékeny fiut, hogy siessen és hozza ki a mamáját. A doktor ur el is ment s a leány a másik doktor ural leült egy padra, hogy ott várják be, amíg megérkezik a mama és fia. Vártak egy órát, vártak kettőt, közben egész sötét lett, a Krisztinavárosban már a nyolcat is elharangozták s a leány még mindig várt. Végre úgy kilenc óra felé nagy szomorúan hazament. A barát elkísérte a kapuig s megígérte, hogy azonnal a völgyereghez siet és megtudja, mi történt. A leány pedig pityeregve bandukolt fel a második emeletre. Fenn megdöbbenve vette észre, hogy az előszoba ajtaja nyitva van. Izgatottan szaladt be a lakásba, felgyújtotta a villanyt és — ájtultan esett össze. Az egész lakása ki volt fosztva. Minden értékes dolgot elvittek. Nyugodtan, alaposan dolgoztak a betörők, ami nem is csoda, mert a banda főnöke — a völgyereg volt. A kisasszony nagyon szégyelli az esetet s állítólag az ékszereknél is jobban fáj az, hogy — fuccs a szerelm, fuccs a házasság s ha egyszer végre hosszú várakozás után akadt is egy csinos, szimpatikus kísérője, az is — betörő volt, aki a szívéen kívül a lakását is kirabolta.

A személyi hírek közül legelőször is azt akarom elmondani, hogy Mátyás király szülővárosában, kincses Kolozsvárott lélekemelő ünnepség keretében ülte meg a régi Magyarországi legidősebb főpapja, a világ unitáriusainak híres püspöke, Ferenc József, püspökségének ötvenedik évfordulóját. A 94 esztendősi patriarkát valláskülönbőség nélkül mindenki tisztelti és hódolatteljes szeretettel veszi körül. Ezért az ő ünnepe az egész erdélyi magyarság ünnepe. Az őz püspököt és hűséges hitvesét, Gyergyai Annát, tisztelőik és ismerőseik óriási tömege kereste fel jókívánságával, még a tengeren túli országokból is. — Ferenc bajor királyi herceg hosszabb tartózkodásra Sárvárra érkezett. — Özvegy báró Jósika Samuné Marienbadból hazautazott Kolozsvárra. — Bethlen István gróf miniszterelnök Károlyi Lászlóékhoz utazott Radványba, szarvasbögésre. — Körmenyi Ékes Lajost, az új veszprémi főispánt, akit a csehek

kiüldöztek otthonából, ünnepélyesen beiktatták új hivatalába. — Rakovszky Iván belügyminiszter állapota öröndetesen javul. — Szegeden sub auspiciis gubernatoris doktorrá avatás volt. Az ünnepségen a kormányzó képviselőiben Klebelsberg Kunó gróf kultuszminiszter jelent meg. — Csilléry András az olasz fogorvosok egyesületének dísztagja lett. — A Széchenyi-nemzetiség nagyszerűen sikerült sportversenyeket rendezett Barcon. — Hutiray Baba húgához Londonba utazott. — Ifj. Zeyk Domokosné báróné leányával, gróf Teleki Domokoséékhoz Gernyeszrege utazott. — Albrecht királyi herceg vadkacsavadászatot volt a Hortobágyon. — A Legányi-család most ünnepelte Pestszentlőrincen a család nemességének háromszázéves évfordulóját.

Horthy Miklós kormányzó és neje, József Ferenc királyi herceg, Anna királyi hercegnéasszony, gróf Csáky Károly honvédelmi miniszter, az összes katonai parancsnokok vezetői és igen díszes és nagyszámú közönség jelenlétében mutatták be a Sasfuk igen érdekes és szép filmet, a magyar jövő, a magyar reménység és erő filmjét, melynek szereplői a Ludovika Akadémia növendékei: a sasfuk voltak. Öröm és büszkeség volt végignézni a Sasfukat, az ember lelke mintha az ő szárnyukon szárnyalt volna magasabbra s mindnyájuk szívében még nagyobbra nőtt a szeretet, amit ezek iránt a derék és pompás ifjú katonák iránt érzünk. A szépen összeállított film rendezéséért Körmenyi Géza alezredest illeti őszinte, nagy dicséret. Nagyságos Asszonyom, igazán sajnálhatja, hogy nem volt ott a bemutatón.

Sajnos, más hírem nincs.

Kézcsókkal!

Komédia

Kedves Barátom!

Számoljunk hát le egyszer avval a „bubi“-val. Vagy, hogy valamivel kiméletesebbek legyünk: nézzünk a szemébe. Bubi itt, bubi ott, bubi mindenütt. — mondaná Figaro, a büvösszavru Rossinni-nek ez az örök figurája, — aki nem is egészen illetéktelenül szól a kérdéshez, lévén borbély, s mint jól tudod, a borbélyoknak néhány esztendő óta nagyobb szerepe van a tisztelt hölgyek, mint a tisztelt urak körül. Sőt: a bubifrizura váratlanul föllendítette a hanyatló borbélyipart, amely a férfiak önborotválkozása folytán már határozottan veszélyben forgott. A multkor tréfából azt mondom egy csitri, tizenöt éves pesti leánynak: „No, Lilike, mikor borotválkozunk?“ Csak azért incselkedtem vele, mert a hatásra voltam kíváncsi. A morállal kapcsolatos legjobb esetben elpirulást reméltem a kis leány hamvas (vagy tán már rúzsos?) arcán. És így felel: „Holnap megyek a fodrászhoz. Hallatlan! Egy hét alatt egészen kinőtt a hajam. Megnyiramot és a nyakamat kibernetváltatom.“ Mi tagadás, van „bubi“, illetve fuskodó, férfias külsejűeket majmoló, hajszoló leány és asszony, van az arisztokraták közt és a bankárnék közt, a közhivatalnokok és a kereskedők feleségei. A Várbeli urileányok és a Dob-utcai szatócskisasszonyok közt, van a társadalom minden rétegében, mint ahogy Newyorkban és Londonban, Párizsban és Berlinben, Rómában és Bécsben, Stockholmban és Konstantinápolyban és a legkülönbözőbb néposztályokban megtalálható a rövidre nyírott női haj, az állandóan dohányzó, feltűnni vágyó, szabados erkölcsű és szabadszájú modern nő típusa. Van. Más kérdés az: kell-e?

Figyelem a mai huszéveseket. A fukat. Ugy látom: tetszik nekik ez a nő-fajta. Egyszer meg is szavaztattam őket egy nagy házimulatságon: valamennyi a „bubi“-ért rajong. Nem lepődtem meg. Ezek a gyerekek készen kapták a beretválkozó, cigarettázó, ripacsbeszédű női példányt. Készen és házhoz szállítva. Hiszen legtöbbjüknek a nővére is ilyen. Esetleg a mamája, a nagyanyje is. Mi viszont a kisütögetett, kibodorított hajú, füzőnácélba szorított hosszuszoknyás leányt ismertük meg nyiladozó férfi-szemünkkel e század elején. És ebbe voltunk szerelmesek. Az ember min-

dig abba a nőbe szerelmes, aki éppen kéznél van. Nem igaz, hogy az ifju fantázia a hetedik határban kalandozik. Az unokanővérembe azért voltam szerelmes, mert övele találkoztam naponta intim családi körben. Ha tehát a mai ifjunak a bubizó, rövidszoknyás, festett arcú leányt szerencsésnek, akkor ne csodálkozzon rajta senki, hogy ebbe bolondul bele. A fiatalság végére is önmagába szerelmes, a tomboló vér nem keresi finyáskodva a — köretet (jómagyarán: garníringot), mikor neki a hústétel kell. (Vetted-e különben észre: mennyire párhuzamosan halad a gasztronómia és a szerelmi technika? Azért is mondja Goethe, a mindenkinél nagyobb: gyomor és szerelem...).

A bubí-problémában így hát szerencsésen eljutottunk odáig, hogy a nőről vallott esztétikai és erkölcsi ítéletünket nem a kamaszok düllelt szemü izlése, hanem a magunk kifinomult, lecsiszolt gustusa szerint kell megformálnunk. Vegyük az elsőt: az esztétikai szempontot. Esztétika, szépérzék... Jaj, — fogod mondani, — ez nagyon is rugalmas fogalom. Talán még az Einstein-féle relativitásnál is relatívabb. Én sem tagadom. Tehát: alkudjunk meg ötven százalékra, hiszen ma ugyanis a kényeseregységek korát éljük. (S én még elég becsületes vagyok, ha nem husz-, hanem ötvenpercentes egyezséget ajánlok fel). Látok gyönyörű, sudár, álmodozó szemű, réveteg tekintetű, szőke leányokat. Minden pompás, elragadó, megigéző rajtuk. Csak éppen... nos, csak éppen a rövidre nyírt frizura helyett stílusosabb dísz volna a fejükön a hullámos, selymes, hosszú haj. Azután látok kövér, majdnem széteső, korosabb asszonyokat. Hát, szó, ami szó, kevés bájlt hagyott meg rajtuk az idő plombanélküli vasfoga, de ha nem kurtítanak tövig a hajukat, hidd meg, szilárdabban volna megalapozva a gyomromban az a vacsora, amit önagsága asztalánál költök el. No, de most: látok kemény, éles vonalú arcokat, amik lágy haj-tömegből lépnek ki. A kontraszt olykor hatásos, de az esetek többségében bántó. Ezeknek például illelnék a „bubi.“ Csak persze előbb szakértő festőművészeket kellene konzult-

lálniok, hogy kinek miféle hajviselet felel meg. Szerintem: kövér nő egyáltalán ne nyírassa le a haját. Negyvenöt éven túl lehetőleg egyetlen nő se fossza meg magát ettől a megmaradt ékességétől. (Ami a gyakorlatban annyit jelent, hogy minden nő levágatja a haját, mert ki fogja bevallani a hosszú hajával, hogy már túl van a negyvenötön?) És egyáltalán ne nyuljanak a hajukhoz azok a fiatalok sem, akiket a hajukon kívül csak kevés szépséggel áldott meg a Teremtő.

Most jönne az erkölcsi szempont. A rövid haj erkölcsi leg nem eshetik kifogás alá. Ellenben az üde, fiatal arc festése, a matrózok szája illő mosdatlan beszédtempó, a modorbeli nyegleség, a műveletlenséget leplező fölényeskedés, a ledér és hivalkodó életmód kihívja a polgárosult morált és a józan ész kritikáját. Az agyonmázolt, füstöt eregető, lenge öltözékű hölgyek pedig higgyék el, hogy a férfi úgy van megteremtve s valami olyan fedjédfelhalatlan ösztönnel van fölrüházva, hogy éppen attól a nőtipustól húzódik el és retten vissza, amelyik azt hiszi, hogy legjobban tud hatni az érzékeire.

A „bubi“ persze bevonult a színpadra is. Széles mozdulatokkal, duhaj modorral, bagózó szájjal, pesti kocsis-szólamokkal. Földi Mihály magyar uriházba csempézi az ő „bubi“-ját, aki legjobban esetben egy lipótvárosi nagykereskedő példátlanul elrugaszkodott „enfant gaté“-ja lehet csupán. Megengedem, hogy a puztlára járó, lovagló, táncoló urileány is megfélekedezik olykor magáról, származásáról, neméről, műveltségéről, de azt már bajosan hiszem, hogy nagymamát megcécizoztat, hogy a mamája szerelmi dolgai körül kapirgál és hülyékké varázsolja azokat, akiből minden éppérezékű leány oltári szentséget farag: a nagyanyját és az anyát. Utszéli kifejezések mocskát vagdossa felnőtt férfiak arcába, akik bambán türik ezt az ordenáréságot. Ugyan... hol vannak ilyen urileányok, hol vannak ilyen agyalágyult nagymamák és mamák, ilyen hűdött férfiak, hogy Földi Mihály típusokat gyártott belőlük?... És elsősorban: hol volt a nagyon művelt és talentumos Földi Mihály szeme, hogy ezt az elnagyolt, vizenyős, unalmas szindarabját odaadta a kritikátlan Magyar-színházi dramaturgnak? Boszantó, lélektelen, felfújt színpadi csinálmány az egész. Irodalomhoz, élethez semmi köze. Titkos Ilonának pedig, úgy látszik, az lett a végzete, hogy a fiatal magyar szerzők sablon-bubiját játsza sorozatosan. Mert „bubi“ volt, kérem, a dr. Szabó Juci is és attól félek, „bubi“ lesz itt minden ebben a szezonban. Nem hinném, hogy Faludi Jenő azt ambicionálná, hogy a Magyar Színház cégére végül is egy — borbélytányér legyen. Ha igen, majd a körmére nézünk egy kicsit. Vagy pedig — borotválkozni járunk a színházába?

Hát arról hallottál-e, hogy egy eperjesi magyar orvos szindarabját milyen sikerrel mutatják be — Amerikában? Dr. Sebessy Ernő a neve, kórházban dolgozik, nincs ideje Pestre szaladgálni és itt bohémányákon bohóckodni, még csak egy pesti szerkesztőséggel sem tart fenn kontaktust, — nem csoda hát, hogy nem jut szóhoz a budapesti színházakban. Hála Istennek, oly gazdagok vagyunk tehetségekben, hogy lemondhatunk néhányról, de még nagyobb szerencse, hogy — Amerika nem mond le róluk. Mi itthon a bubí-örület pocsolyájában gázolunk, szerzőink nem látják az élet mély, sötét problémáit, a publikum föltre van nevelve, a napisajtó kritikáját klikkszemponthoz irányítják, — néhány becsületes kivétellel, — ne csodáld hát, ha a magam részéről keveset várok az idei szezonból.

No, nem baj, — gondolod Te, — majd kirántja a vízből a magyar művészet hitelét — a Király-Színház jövő évi külföldi turnéja: Somogyi Nusi, Orosz Vilma, Vadly Ilona. Latabár, meg Pártos... A magam részéről most erre „spórolok.“

Szeretettel köszönt öreg híved

Eugenius.

Anyák!

Az orvosi tudomány legújabb megállapítása szerint a gyermek szép fejlődése ahhoz van kötve, hogy táplálékában elegendő mennyiségben kapjon vitaminokat, — melyeket a főzés elpusztít — és kellő arányban kapjon ásványi anyagokat. Bármily tápláló és gazdag a gyermek étkezése, ha ezek hiányoznak, a gyermek nem fejlődik, étvágytalan, sápadt, gyenge. Ha azt akarjuk, hogy gyermekünk viruló egészségű, piros-pozsgás legyen, hogy nagyszerű étvágyat kapjon és gyönyörűen fejlődjen, ha a gyermek zsenge szervezete a fertőző betegségekkel szemben ellentétlővé akarjuk tenni, úgy adjunk neki naponta néhány táblácskát, vagy néhány szem dragéet a kitűnő csokoládézú

ARNEA

vitamintápszerből

Ezáltal egy a vitaminokat, mint a tápsókat a természet nyújtotta arányban és a legizletesebb, legkifejezesebb formában nyújtjuk kicsinyeinknek — A legkiválóbb orvosok ajánlják

Kapható minden gyógyszertárban és drogériában!

Sziveskedjék

lapunkat ismerőseinek ajánlani és címetek küldeni, hogy lapunk mutatványszámát megküldhessük.

Kézcsók Szerkesztő

Magyar nagyasszonyok

A lángész szülője

Tegyük le az emlékezés örökzöld koszoruját az elrabolt területen domboruló domáldi sirhantra, amely alatt több mint száz esztendeje pihen árkosi Benkő Zsuzsánna, Bolyai Farkas hitvese és Bolyai János szülőanyja.

Csöndes, eltűnő arnyék már életében is, két gigászi emberóriás tövében, amint hamarosan örök pihenőre tér, mert érzi, hogy tulajdonképeni küldetése véget ért. A passzívitás törtfényű színbólua, akinek mégis nagyon fontos szerep jutott a magyarság és az egész világ kulturtörténetében. Áldozat, akinek meg kellett semmisülnie saját hitvitásában, hogy életpárja legyen egy magyar lángelmének és életet adjon egy másik magyar lángelmének, aki öröklő világitó csillag marad a műveltség firmamentumán...

*

A kolozsvári eklézián, 1801. szeptember 28-án vezette oltárhoz Bolyai Farkas árkosi Benkő József chirurgus szép leányát, Zsuzsánnát. A fiatal párnak 1802. december 15-én fiuk született, aki a keresztségben a János nevet kapta:

Az apa boldogan újságolta mindenkinek:

— Az én fiam tüzes, sötétkék szeme olykor úgy szikrázik, mint két drágakő!

Az ifjú pár a kis Jánossal a domáldi kuriára vonult vissza. De itt már gyülekezni kezdtek a viharfelhők. Csöndes éjszakákon, a sercegő gyertya fénye mellett, szegény Bolyai Farkas fájdalmas szívvel irt levelet Göttingába, barátjához, Gauss Frigyeshez:

— Nagy, lehangoló szerencsétlenség, ha az embernek beteg felesége van... A hallgatag jövődő nehéz felhőkbe burkolva közeledik, melyeknek dörgése csak akkor csattog fülnkbe, mikor már itt vannak...

*

Ahogy pedig a kis Jánoska — a későbbi világhírű matematikus — egyre fejlődött tudásban és erőben: Benkő Zsuzsánna annál fájdalmasabban érezte, hogy nemsokára örökre el fogja veszíteni fiát.

Igy is történt.

1818 augusztusában Bolyai János bucsut vett hazájától, hogy Bécsbe utazzék, tanulmányai folytatására.

Szülei nehéz szívvel bocsátották el egyetlen gyermeküket. Az édesanya szíve megérezte, hogy ez a bucsú és ez a válás örökre szól, de erőt vett könnyein és gyöngeségén, mert tudta, hogy János jövője megkövetelte tőle ezt a nagy áldozatot.

— Ne maradjon itthon... De ha elmegy, meg fogok örülni! — mondta urának, mikor János sorsa fölött határozta.

Innen kezdve a törtszívű, szenvedő anya már csak néhány levél útján érintkezett egyetlen gyermekével. Meghatóak és végtelen fájdalmasak ezek a sorai:

— Ó, én édes Fiam! Nem mindenkor van az embernek kedve sok dologhoz, de hozzá kell szoknunk idejében azt tennünk, amihez éppenséggel nincs kedvünk... Tavasz süt, ha rólad jót hallok. Örökös tél borul előmbe az ellenkező esetben...

*

Bolyai János elutazott, a szerencsétlen anya lelke pedig mindjobban elborult.

1821. augusztusában azt az óhaját fejezte ki, hogy ifjusága paradicsomát: Domáldot, még egyszer szeretné látni.

Néhány napra visszatért régi boldogsága. A domáldi kertben, Bolyai Farkas karján, szinte gyermekes örömmel és vidámsággal sétálgatott a sűrűségbe kigyózó utakon, a kis patak partján. Aztán leültek a vizesés mellett, régi kedvenc helyükön: a remete kunyhójában...

Ott ültek-üldögéltek hárman, pedig csak kettesben voltak. Csakhogy a Jánoska képét maguk elé tették és azt hitték boldogan, hogy újra együtt van a kis család...

Ez a boldogság sem tarthatott soká. Benkő Zsuzsánna

betegsége annyira elhatalmasodott, hogy összetört törékeny testét és meggyötört lelkét 1821 szeptember 19-én a halál megváltotta szenvedéseitől.

Meghalt az „Anyá, kinek a végzések a maga gyermekét, mikor örömet ér, megölelni nem engedték...”

*

A sirja ott domborul Domáldon, a hajdani Bolyai-kuria kertjében.

Ott nyugszik árkosi Benkő Zsuzsánna, aki élt, szenvedett és fiatalon meghalt, hogy néhány évig szerető hitvese legyen egy nagy magyar lángelmének és hogy életet adjon a legnagyobb lángelmék egyikének: Bolyai Jánosnak, a világhírű matematikusnak!

VOGNER divatház IV. Váci-ucca 27. eredeti modellje.

HÖLGYEIM! Legtökéletesebb rendszerrel tanítok szabni, varrni. Szakvizsgára előkészítek felelősséggel. Vidéki tanulóknak gyorsított külön tanítás. Tehetséges növendékeket alkalmazok. Ugyanily módonatokkal leg-tökéletesebb kalap tanítás és elsőrangú mesternő vezetéssel. Rendeléseknél következő árakat számítok:

Ruha: K 300.000-től 400.000-ig Köpeny: K 500.000-től 600.000-ig

Kosztüm: K 600.000-től 700.000-ig.

Vidéki rendeléseket jól felkészültségemmel fogva 2-3 nap alatt készítek. Tisztelettel **Ludányi Pál**, angol francia női divatterme. (A Holczer-cég volt főszabásza) V., Nádor-u. 30. Telefon: Lipót 920-66.

Menyasszonyok iskolája

(Előadások eladósorban levő leányok részére.)

9. lecke

Tervezetések

Kis leányok, elérkezik az az idő, amikor észrevétlenül megindul a beszélgetés arról: milyen lesz a jövő?...

Egyrészt mellett ültök a kerti padon, vagy a szalon sarkában és magatok sem tudjátok, hogy történt a dolog, — és mégis egyszerre benne vagytok a tervezetések kellős közepében. Egyikőtök sem kezdte és egyikőtök sem akart erről beszélni, azaz — hogy: mindkettőtök egyszerre kezdte, mert mindkettőtök csak erről akart beszélni.

Ezek a drága, szép tervezetések még nem a menyasszony és vőlegény tervezései. Mert ezek a beszélgetések mindig csak így kezdődnek:

— Ha majd férjhez mentem...

Vagy:

— Amikor majd megnősülök...

Ezek tulajdonképpen csak afféle előcsatározások, a szavak csak földterítő járőrök, a cél pedig: minél alaposabban kipuhatólni a másik fél terveit és álmait. Talán magatok sem tudjátok, hogy ezek a tervezetések — csak ezért történnek. De a hangotok komolyabb és melegebb lesz, a szemetek nagyon csillog és kíváncsian szeretne behatolni a jövőendő függönye mögé. És nagyon-nagyon komoly dolgokról beszélgettek. Kis házról, amelynek ámbitusán együtt fogjátok nézni a fecskék visszaköltözését, sétákról, amiket karonfogva tesztek meg a holdfényes utakon, látogatásokról, amelyeken már X. ur és neje mutatkozik be, utazásokról, amikor egymás mellé simulva hallgatjátok a gondolások énekét, — és más effélékről... Igaz ugyan, hogy az „együtt” és „együtt mellett” helyére még nem meritek a saját neveket illeszteni; de izgatottan dobogó szívetek már tudja, vagy legalább is sejtí, hogy ki az a másik, akivel együtt akar felszállni a boldogság hintájába...

Ezeknél a drága, szép tervezetésekénél a következőkre ügyeljetek:

1. Ne kalandozzatok el a meg nem valósítható vágyak birodalmába, mert akkor a fiatal ur megijed és nem érzi magát elég erősnek a szerep betöltésére. Egy ideig ugyan veletek fog repülni, de aztán hirtelen megtorpan és erőtellenül összecukja szárnyait.

2. Ne áruljátok el, hogy nagyon sokat akartok elérni. Biztosabb az eredmény, ha lépésről-lépésre haladtok és a sokat is eléritek, ha nem mutatkoztok telhetetlennek.

3. Ne kívánjátok mást és főként: ne ellentéteset azzal, mint amit a fiatal ur kíván. Mert a férfiak — ha nem is vallják be — mindig a maguk módja szerint akarnak boldogok lenni és megkívánják, hogy az ő boldogságuk a párjuk szemében is boldogságot jelentsen.

4. Ne mutatkozzatok anyagiainak, hanem ideális szépségek rajongóinak. Mert a fiatal ur nem női főzdsésre vágyik, hanem illatos virágra, amit gomblyukába tűzhet.

És főként:

5. Ne mondjatok soha ellen, akármilyen furcsa főalmái is vannak a fiatal urnak a házasságot boldogságairól. Gondoljátok arra, elég alkalmatok lesz később, hogy a fiatal ur érzésvilágát megváltoztassátok. A férfi-gyereket is lehet nevelni és megjavítani, nemcsak a kisdédet. De nem ellenkezéssel, dacolással, vagy a különvélemény hangoztatásával, hanem szép szóval, szelíd bánásmóddal és jóakaratu mosolygással. Nincs olyan jéghegy, amit a szerelem napja meg nem olvasztana és aztán formálhatóvá ne tenne.

Kis leányok, nagyon vigyázzatok, hogy a tervezetések szelíd és szép beszélgetések maradjanak. Nem pedig keserű vitatkozások, amelyek csak arra alkalmasak, hogy a szívetek elhidegítsék egymástól. (Folytatjuk).

Mit főztek?

Október 1. Péntek: Bableves csipetkével, spenót, tükörtojás, turóscsusza, gyümölcs. — *Vacsora:* Karfiol vajjal, rác-hal, gyümölcs.

Október 2. Szombat: Paradicsomleves, rakottburgonya karikára vágott kolbásszal, paprikasaláta, tejbe rizs csokoládéval, gyümölcs. — *Vacsora:* Csirkepörkölt galuskával, gyümölcs.

Október 3. Vasárnap: Karfiolleves aprólékkal, rántott csirke, uborka saláta, csokoládétorta tejszínhabbal, gyümölcs. — *Vacsora:* Sonka, szalámi, vaj, vegyes kompót, tészta.

Október 4. Hétfő: Almaleves, paprikás rostélyos makaróni-körítéssel, uborka, töltött palacsinta. — *Vacsora:* Vagdaltpecsenye, vegyes saláta, gyümölcs.

Október 5. Kedd: Húsleves finom metélttel, főttus paradicsom-mártással, pirított dara-körítéssel, káposztás kocka. — *Vacsora:* Tojásomlett gombával töltve, uborka, sajt, gyümölcs.

Október 6. Szerda: Zöldségleves, borjuvésés, tökfőzelék, almáspité. — *Vacsora:* Hideg sült, uborka, sajt, gyümölcs.

Október 7. Csütörtök: Csontleves májgaluskával, kirántott borjuszelet, káposzta saláta, krémes rétes. — *Vacsora:* Zöldeb vajjal, hideg libamáj, saláta, gyümölcs.

Október 8. Péntek: Savanyuleves, vajban sült hal szeletekben sült burgonyával, turós lepény. — *Vacsora:* Szardinia vajjal, parmezán felfújt, gyümölcs.

Október 9. Szombat: Tüdős-táskaleves, töltött paprika, szilvás-gombóc. — *Vacsora:* Lecsó virstlivel, gyümölcs.

Október 10. Vasárnap: Süritett leves (lásd receptet lapunk 27. számában), a főtt hús levesbe tálalva, kacsasütve sült kifliburgonyával, paprika-saláta, Edison-torta, gyümölcs. — *Vacsora:* Hideg sült vegyes kompóttal, tészta, gyümölcs.

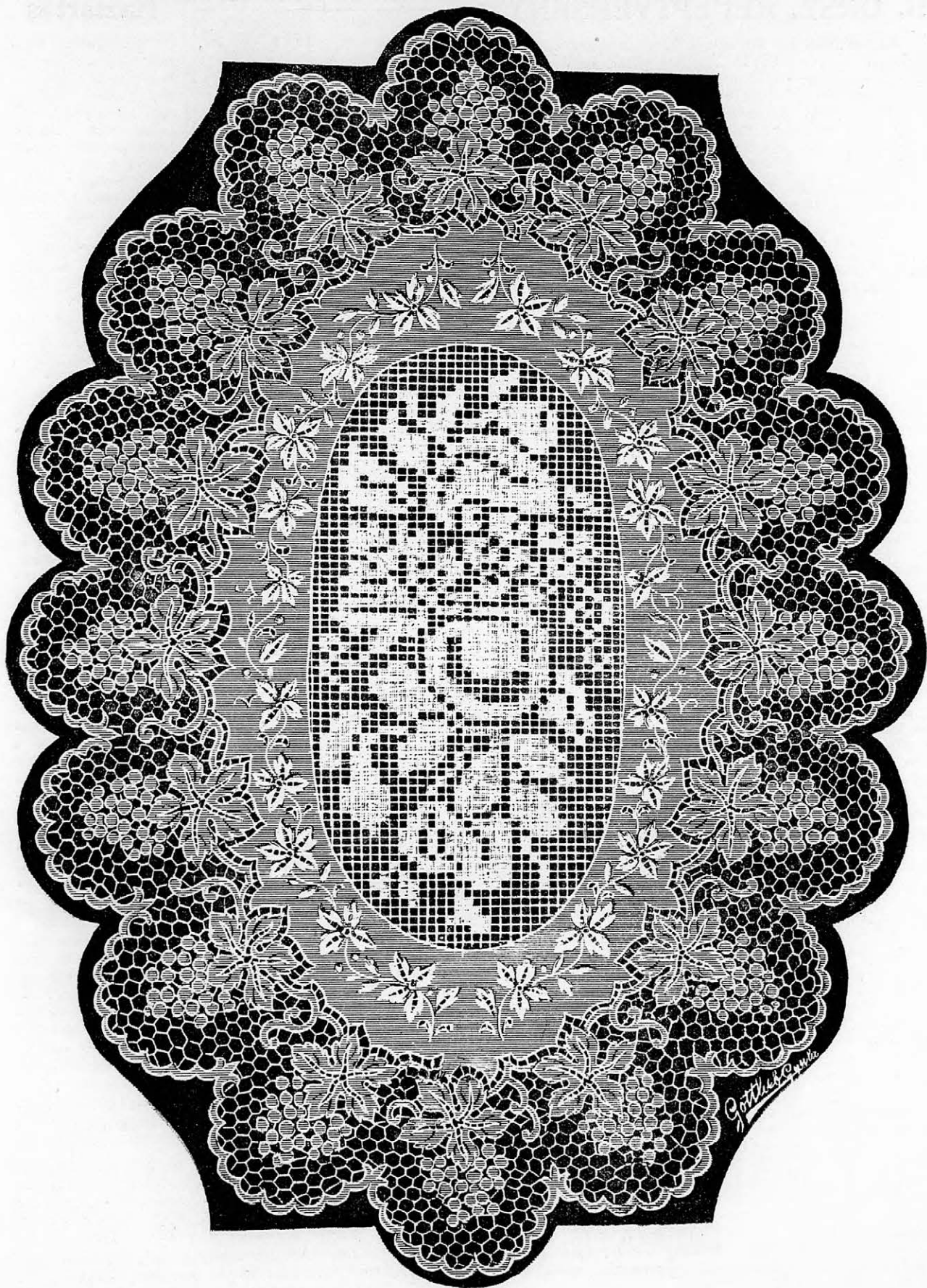
Csavargó dala

Akácós úton énekelve menni —
Fü-szőnyegen gondtalan lepihenni —
Kopogni csöndes ház-eresz alatt —
De elfutni, ha mondják, hogy: szabad!
Elmézni: merre száll a vonat füstje —
Mégfürdeni a tiszta hold-ezüstbe —
Eszében, hóban a szabadban hálmi
És trallalázva, vígan odébb állni,
Vígan odébb állni...

A szép leánymak forró csókot adni —
Aztán kacagva, vígan elszaladni —
Feledni azt, hogy szája még meleg —
S nevelni, hogy a csókért úgy remeg —
Fenékig imi az öröm borát —
Galoppba menni árkon-bokron át —
Felhő-hajón a végtelenbe szállni —
És trallalázva, vígan odébb állni
Vígan odébb állni...

Aztán... a multat szépen elfeledni
És minden nap temetni, csak temetni...
Anyát siratni, aki rég halott —
Remegve várni minden holnapot —
A víg szekér hajrás lovát kifogni —
Az éjszakában csendesén zokogni —
S mert egyszer mégis nyugtot kell találni:
Szép csöndesen örökre hej! megállni,
Örökre megállni...

Erődty Elek.

II. ORSZ. RECEPTVERSENY.

Almatorta. Fél kiló cukrot sziruppá főzünk egy levesmerőkanál vízzel. Fél kiló hámozott almát apró szeletekre vágva, a szirupban megfőzzük, és mikor már majdnem meg van főve, hozzáadunk már előre elkészített vagdalt 14 deka citromadót, 12 deka hámozott hosszúra vágott mandulát és egy citrom levét és héját. Folyton kavargatva tovább főzzük, míg egy csepp leve sem lesz. Ha kihült, két ostayalap közé tesszük.
Szenthe Zoltánné, Hódmezővásárhely.

Kakaószelet. Tizennyolc deka vaniliás porcukrot két evőkanál vízzel megmedvesítünk és 3 tojás sárgájával $\frac{1}{4}$ órán át keverjük, 2 deka kakaó, 7 deka liszt és 3 tojás keményre vert habja jön hozzá és egy marék durván vágott dió, vagy apróra vágott kandirozott gyümölcs. Zsírral megkent hosszú keskeny bádagon sütjük. (Igen szép, ha rovátkás.) Kakaó helyett reszelt csokoládét is vehetünk, de akkor elég 15 deka cukor.
Bálint Elemérné, Alag.

Kávécsók. Huszonnyolc deka cukrot 7 evőkanál jó erős feketekávéval sűrű sziruppá főzzük. Két tojás fehérjét kemény habbá verünk s a kávé forrva, folytonos keverés mellett a felvert habra töltjük s addig verjük, amíg kihült. Vajjal megkent bádagra kanállal csökökat rakunk és hirtelen tűznél sárgára sütjük, hogy csak kérget kapjon és belül krémes maradjon.
Jászay Istvánné, Püspöki.

Képviselő galuska. Egy negyed liter tejfőibe beleöntünk 4 egész tojást és annyi lisztet, hogy sűrű palacsintatészta legyen. Felteszünk egy liter tejet, abba 2 kanál cukrot és vaniliát. Ha forr, a tésztát beleszagatjuk. Ha egyet forrt, lyukas lapátal megforgatjuk, kiszedjük, szitára rakjuk. Ha a tésztát mind kifőztük, akkor 12 deka mandulát cukorral és törött vaniliával összekeverünk. Egy edényt megvajazunk és rakunk bele egy sor galuskát, és cukros mandulával meghintjük; újra galuskát rakunk s ugyancsak meghintjük a cukros mandulával, és így rakjuk be, míg a tészta elfogy. A tetejét jó bőven hintjük cukrozott mandulával. Nyolc deka vaját darabokban a tetejére szurkálunk és sütőben szép pirosra megsütjük.
Dr. Szentpétery Kálmánné, Budapest.

Csokoládésrétes. Finom rétestésztát készítünk. Ha kihuztuk, hagyjuk száradni, azután következő töltelékkel töltjük meg: Egy nyolcadkiló felolvasztott vajba beletesszünk 6 deka lisztet, feleresztjük $\frac{1}{2}$ -ed liter tejjel és sűrű péppé főzzük. Ha kihült, hozzakeverünk 4 tojás sárgáját 12 $\frac{1}{2}$ deka cukrot, 12 $\frac{1}{2}$ deka reszelt csokoládét és 4 tojás habját. Ezzel megkenjük a rétes felét és cukros, darált mandulával megszórjuk. Tenyernyi szélességre összehajtogatjuk és felül tejszínnel meglocsoljuk. Csak tálalás előtt sütjük meg, hogy azonnal feladhassuk.
Almássy Pálné, Győr.

Francia pudding. Jó édes palacsintatésztát készítünk, reszelőn át zsírba csepegtetve kisütjük. Egy formát vajjal kikenünk, lisztel meghintjük és a kisült tésztával megtöltjük. Aztán összekeverünk 3 deci tejszint 5 tojássárgájával és jó sok vaniliás cukorral és beleöntjük a formába, $\frac{1}{2}$ óráig gőzben főzzük.
Bartha Istvánné, Kaba.

Viktoria-szelet. 10 és $\frac{1}{2}$ -ed deka lisztet, 7 deka vaját, 3 $\frac{1}{2}$ -ed deka cukrot, 2 tojás sárgájával deszkán összegyurunk, fél kisujnyi vastagra kinyújtjuk, tepsire tesszük. Ha félig megsült, vékonyan barackzettel megkenjük, annak tetejére mandulakeveréket teszünk, aztán behintjük szálkára vágott fehér mandulával. *Mandula keverék:* 14 deka cukrot 2 tojás fehérjével kemény habosra keverünk, pár csepp citromlevet és 4 deka őrölt mandulát adunk közé.
Mogyoróssy Gáborné, Budapest.

Csokoládétorta tejszínhabbal. 10 deka vaját, 6 deka cukorral és 5 tojássárgával jól elkeverünk, közben tesszünk hozzá 15 deka finom őrölt mogyorót. Ha mindezeket jó habosra kibertük és elég sűrű, akkor 5 tojás fehérjét jó kemény habbá verjük és ehhez keverünk még 6 deka porcukrot, a keveréket összekeverjük és kikent, lisztezett formában megsütjük. Ha megsült hidegre tesszük, azután három részre felvágjuk és barackzettel megöltjük. Verjük fel 3 deci tejszint, keverjük bele 5 deka cukrot, a torta tetejét és oldalát kenjük meg, a megmaradt tejszint tegyük idomító zacskóba és a tortát díszítjük fel vele.
Szabó Györgyné, Nyíregyháza.

Háztartás

Savanyuleves. Rántást készítettünk, adunk bele apróra vágott vöröshagymát, egy-két cikk fokhagymát, egy bábérlevelet, citromhéjat, pár szem fekete borsot, kissé piritjuk, azután vízzel vagy csontlevesvel feleresztjük, megsózzuk, ecettel savanyítjuk, szitán át-szűrjük, tejjel ízesítjük és apró kockára vágott, piritott zsemlyével tálaljuk.

Rántott paradicsom. (Előétel). Veszünk egy kiló közepnagyságu kemény paradicsomot, négybe vágjuk, magvát kifacsarjuk és a levét, sózzuk és borsozzuk meg. Két tojást, 10 deka lisztet s egy fél kávékanál vízzel kavargatjuk habosra, reszeljük bele egy gerezd fokhagymát, adjunk hozzá vágott zöldpetrezselymet, sót és törött borsot, mártsuk a paradicsomot bele, rántsuk ki bő, forró zsírban és adjuk fel piritott zöld petrezselyemmel.

Gombás borjúhús. Szép borjubordát veszünk, szeletekbe vágjuk, megsózzuk, lisztben megforgatjuk és forró zsírban szép pirosra megsütjük és egy megfelelő nagyságu lábosba rakjuk. Ugyanebben a zsírban kevés vaj hozzáadásával 2 fej szeletekre vágott champingombát, só, bors és zöldpetrezselyemmel fűszerezve megpiritjük, kissé meglisztezzük, öntünk rá egy deci tejszint és 2 deci vizet, ezt a bordákra öntjük és fedő alatt pároljuk, míg puha lesz. Tálalás előtt kissé felrúzzuk.

Rác-ponty. A pontyot hosszában széjjel vágjuk s azután egyenlő négy darabra. Azután a halat háromszor mélyen bevágjuk, megsózzuk, paprikázzuk. Egy megtisztított hagymából 4 vastag szeletet vágunk s ezeket berakjuk a halon vágott első vágásba. Vágunk 4 darab 2 cm. kockanagyságu szalonnaszleteket s ezeket a második vágásba rakjuk, azután vágunk vékony nyers burgonyaszleteket s ezt a harmadik vágásba rakjuk be. Vághatunk még néhány szelet hagymát, szalonnát és burgonyát s ezeket a vajjal kikent tepsibe tesszük, melybe előzőleg a halat belerakjuk s vegyesen köré helyezük. Ezután a halra tesszünk egy-egy darab vaját és sütőbe tesszük párolni. Közben egy deci vizet is önthetünk hozzá. Egy és fél deci tejfelt kevés liszttel összehabarunk s ráöntjük a halra. Néhányszor a halat megöntözzhetjük, de a teteje pirosra süljön, ha a burgonya puha, akkor tálalhatjuk. A halat a tál egyik oldalára rakjuk, a burgonyát mellé és mártással a burgonyát leöntjük.

Vagdalthus-pogácsa. Egyenlő mennyiségű sertéscomb, marhafalst és borjucombot veszünk és egy darabka szalonnával megdaráljuk, egy áztatott, jól kicsavart zsemlyét, sót, párolt hagymát, gombát és apróra vágott zöldpetrezselymet teszünk közé. Késsel jól összegyurjuk, adunk bele két tojást s pogácsaalakokat formálva belőle, forró zsírban kisütjük. Formálhatjuk hosszukás alakra s egyben sütjük ki. Ekkor bevonhatjuk parmezános burgonyakeverékekkel.

Szalamburgonya. (Körítés). A hámozott nyers burgonyát vágjuk igen finom metéltre és piritjuk meg bő, nagyon forró zsírban, sózzuk meg és ropogósan adjuk fel.

Török feketekávé. Annyi vizet teszünk forrni, mint ahány csésze kávéra van szükségünk és minden csészére két kockacukrot számítunk. Ha a víz forr, minden csészéhez egy evőkanál lisztfinomságu darált kávé adunk, azután összekeverjük és kávéval együtt csészébe öntjük.

Vegyes saláta. Veszünk uborkát, zöld paradicsomot, apró görög dinnyét, sárga csöves paprikát, ezeket megmossuk, lecsurgatjuk és vékony karikára szeljük, mindeniket külön-külön, az uborkát meghámozzuk, jó sok hagymát

szintén karikára vágunk, besózzuk és két óráig állni hagyjuk, levétől jól kinyomjuk, rétegenként üvegekbe rakjuk s teszünk bele egy-két babérlevelet, szemes borsot s öntsünk rá ecetes vizet, négy napig hagyjuk nyitva s naponkint mindig friss ecetes vizet öntsünk utána, hogy az üveg tele legyen, hintsünk rá kevés szalicilt s a négy nap eltelte után szorosan kössük le.

Káposztával töltött paprika. A paprikát magjától megtisztítjuk és érett, gyalult, négy óráig sóban állott káposztával megtöltjük. Azután üvegekbe rakjuk, vízzel hígított cukrozott borecetet felforraltunk, lehűtjük és rátöltjük tetejére szalicilt hintünk és lekötjük.

Körítés. Burgonyakiflicskék. Néhány burgonyát héjában megfőzünk, megtisztítjuk és áttörjük. Vajban kevés apróra vágott vöröshagymát megpirítunk és finomra vágott zöldpetrezselymet. Ezeket az áttört burgonyával összekeverjük, adunk hozzá egy tojást, kevés sót, két kanál tejfelt és kevés szitált zsemlyemorzsával tészta gyurunk belőle. Ujjnyi vastagra kinyújtjuk, fánkszagattal kiflicskéket készítünk, melyeket zsírral vagy vajjal megkent tepsiben szép pirosra megsütünk.

Kézimunka

Rovatvezető, tervező és szállító **Gottlieb Gyula**, iparművész
IX., Mester-u. 13. Telefon: J. 156—22.

Gyönyörű, művészi kivitelű nappali abroszt mutatunk be kedves olvasóinknak mai számunkban, mely Richelieu széllal, magas himzessel, filet vagy horgolt középpel finom francia vagy lenvászonra készíthető. A közép filet 74/35 lyukból áll és 65/120 terjedelmű.

Nagyság 180/250 cm., előrajzolva finom tussorra vagy lenvászonra	K 525.000
Megkezdve	„ 650.000
Teljesen készen	„ 2.500.000
Szurt sablon	„ 100.000

Beszerezhető kizárólag **Gottlieb Gyula** iparművész urnál, Budapest, IX., Mester-utca 13. sz.

Színházi levél

Nagyságos Asszonyom,

olyan regény nem jártam már Budán, hogy a multkor este, mikor végre én is átrándultam a Horváth-kerthbe, szinte úgy éreztem magam, mintha akkor lettem volna először azon a csendes, kedves vidéken. A kirándulás igazi oka az volt, hogy a Budai Színházban erős munka folyik. Egyik darabot a másik után újítják föl, sőt még premiért is hoztak. Kun Richárd magyaros hangulatu operettjét, a Katka bogár-t mutatták be szép sikerrel. A közönség jól mulatott s tapsokkal honorálta a kitünő szereplőket.

Az elmúlt hét legfőbb eseménye azonban mégis csak „A Noszty fiu esete Tóth Marival” volt. Komoly esemény, mely a szó legteltesebb értelmében nagy sikert hozott: sikere volt a komoly irodalomnak, sikere a színháznak. Ma egyes színházi korifeusok állítólag azt keresik, hogy mi kell a közönségnek és saját lelkiberendezésüket véve alapul, holmi dr. Seybold Bubikkal és más hasonló jaz-band-es műremekkel kísérleteznek. És a publikum más híjján egyszer-egyszer meg is nézi ezeket a darabokat, de aztán, ha talál egy olyant, amelyik igaz életet mutat, igaz alakokat mozgat, boldogan karolja fel azt. Megmutatta ezt az „Akácfaivirág” sikere és a Bazsarózsza s főként a Bubi siker-telensége is. Most aztán jött a Vigszínház, s a sok Fedák-féle kísérletezés után bemutatta Harsányi Zsoltnak Mikszáth Kálmán regényéből készült darabját, melynek kissé hosszú és szindarabnál furcsa címe: A Noszty fiu esete Tóth Marival.

Harsányi Zsolt elismerés illeti azért, hogy Mikszáth Kálmán pazarul színes magyar világot költözteti át a szinpadra s külön elismerést kell, hogy kapjon azért, mert ez a kísérlete most már másodszor sikerült. Harsányi nagy, komoly munkát végzett. Kiválasztotta a szinpadképes mesét, megérezte a regény alakjainak lelkivilágát mozgó rugókat s finom, gyengéd írói munkával alakította át a regényt szindarabba. Ezt a munkát jól ismeri és tudja Harsányi. A lehetőségig ragaszkodik Mikszáth meseszövésehez és ott, ahol saját magából ad hozza újat, ott is csak eleven szinpad momentumokkal igyekszik előbbre vinni a cselekményt. Ennél a darabnál — összehasonlítva a regénnyel — történt ugyan egy-két elrajzolás, néhol a címek sem elég tiszták, de ezek mind csak kis hibák ahhoz az érdemhez viszonyítva, amit nagy munkájával jogosan kivívott magának.

Mikszáth Kálmán regényében az édes mosolyok sokszor mély tragédiákat takarnak, egy-egy odavetett megjegyzés, egy szerető fenyegetés vagy egy önkéntelen gesztus élesen világít rá az akkori világ ezernyi hibájára és viszásságára. S nekünk az fáj legjobban a Harsányi dramatizálásánál, hogy ezek a pompás meglátások, a lelkekbe világító szatira fénye, a tündéri meseszövés és a Mikszáth-regény sok-sok más pompázó gazdagsága a szinpadra költöztetés közben elhalványult, vagy egészen elveszett s így elmaradt az a fenéség mikszáthi hatás, amire vártunk. De — s ezt hangsúlyozni kell — ez nem Harsányi Zsolt írói képességének hibája. Itt csak tovább folytatódik a nagy probléma körüli harc s újra előtérbe kerül a régi kérdés: lehet-e regényekből jó szindarabot készíteni. A teljes negáció alaptalan volna, de a végleges választ még egyetlen író, így Harsányi sem tudta megadni azzal, hogy ugyanolyan jó szindarabot írjon a dramatizálással, mint amilyen jó volt a regény. Harsányit azonban, amint már előbb is leszögeztük, feltétlenül elismerés illeti meg a sikeres vállalkozásért, a szép irodalmi munkáért s ezeknek a körülményeknek felemlítése sem akart gáncs lenni, csak egy komoly író munkájának komoly bírálata.

Jó segítő társat kapott Harsányi Zsolt a Vigszínházban. Mindenki teljes tudását állította harci sorba s legelőt állott Góth Sándor, a rendező. Kár, hogy a darabban túlságosan aláhuzta a könnyedséget, ami itt-ott operettszerű hangulatot teremtett. Gál Franciska például egyenesen primadonna allűrökkel játszotta Tóth Mari poétikus szerepét. Sikere volt azért, a közönség sokat tapsolta, de nem volt az igazi, a Mikszáth regényében leírt Tóth Mari. Rajnai Gábor a Noszty fiu alakját nemes művészettel tette szimpatikussá. De a többi szereplő is, akik között feltűnt egy új, tehetséges színész. Gál Annie, minden tőle telhetőt elkövetett, hogy a regény alakjait a nagy író elképzelésének megfelelően állítsa be és szólaltassa meg a szinpadon. A közönség pedig boldog és hálás volt, hogy végre megint tiszta magyar levegőt érzett a szinpadról szétáramlani s igaz magyar alakokat látott maga előtt mozogni. Nagy, meleg siker volt. Nagyságos Asszonyom, őszinte szívvel ajánlhatom, hogy ezt a darabot nézze meg.

Kézcsók!

Kadarka.

Napoleon

— Regény. —

Írta: Buchwald Andor

IX.

— De szeretnék látni!

— Most semmiesetre, igazán sajnálom, de ugy-e ha az asszonyok főzte nem sikerül, nekünk sem adnak kóstolót belőle? Majd kijavítom s akkor...

— S mi a hiba?

— A háttér; ebben vagyok laikus. Egy ilyen gyermek képnél nem a napnyugtában fürdő végtelen tenger a háttér, inkább egy zöld pázsit, egy virító cseresznyeja... De talán sétálnánk, merre tartanak?

— Mi csak a bácsit jöttünk megnézni — enyeltett Gyurika. Blanka zavartan nézett a tenger felé. Napoleon arca felderült, de uralkodott magán, s a kis szeleburdit kezén fogva udvariasan kérdezte Blankától: Merre parancsolja?

— Gyurika zavarba hozott, felelt Blanka fátyolozott hangon, mi a képet szerettük volna az olasznál megnézni, miután tudjuk, hogy a festményt nála tartja, a műtermét az ő kunyhója szolgáltatta.

— Legközelebb berendezem a kunyhót műteremnek, — nevetett a tiszt — ez igazán szellemes gondolat és meghívom magát, eljön-e megtekinteni?

— Engem? — kérdezte nyomatékosan Blanka. A hadnagy merészen nézett imádottjára. Blanka arcán két rózsza gyult ki, szemét a földre szegezte. Ön téved — szolt egy kis idő múlva, — vagy sokat felejtett a mi szép nyelvünkől! Talán minket hív meg s nem engem! Hangja emelkedett és erélyes volt s büszkén nézett a tenger felé.

— Tévedtem, tévedtem Blanka — felelt izgatottan Napoleon, — de nem a szavak megválasztásában! Nem! Őszinte leszek. Én annyi sokat szeretnék Önnek mondani s szeretnék csak Önnel beszélni! Nem tudom, ért-e engem?

Blanka érdeklődéssel fordult Napoleon felé. Hangja már lágy volt s kíváncsiságát pajzansággal takarta.

— Csak nincsenek titkai?

— De vannak, s szeretném azokat meggyónni annak, akit alig ismerek s aki máris, máris, hogy mondjam önnel, hogy meg ne nehezteljen, igen, máris a legelső az én szememben.

— Hadnagy ur, Ön vagy tréfál, vagy igen könnyelmű! Ön nem ismer engem, én nem ismerem Önt. Utaink itt az idegenben pár hétre találkoznak, s aztán Ön is megy a maga útján, céljai és ideáljai felé, én is!

— Ez az! — kiáltott közbe Napoleon, — amit nem szeretnék, amit nem akarok. Ez a véletlen találkozás nekem több mint Ön sejtí, mint pár nappal ezelőtt magam is gondoltam! Adjon alkalmat, hogy szólhassak Önhez bátran, szabadon.

— Mindenkor teheti, ha találkozunk, de tudja mit, mondja el, hisz rögtön haza érkezünk, mit festett Ön addig, míg mi az Ön képében Gyurika mását felfedeztük?

— Ne kérdezzék!

— Ne kérdezzem? Hisz Ön azt mondta az imént, hogy első vagyok szemében s ennyi őszinteséggel sincs irányomban, különben ez tőlem merő kíváncsiság, női szeszély.

— Megmondom, de ülünk le itt a park szélén, Gyurika nézze csak a mokusokat, hogy szaladgálnak!

— Gyurika, csak itt a közelben! — ellenkezett a leány. — Gyurika szót fogadott és Napoleon Blankához ha-

zolja, meghitt csendben, csak elfogultan tudta megadni a feleletet:

— A kis fiu, akiben Gyurika mását felfedezték: én voltam. Valamikor, ahogy fényképepről látom, ahogy emléemben él és elgondolom: én is ilyen pajzán, nevető, szőke gyerek voltam... Most, hogy itt kóborolok az idegenben, ahol senkim sincsen, ahol egyszer a pezsgő élet, szerelem után fog el a vágy, máskor üresnek, céltalannak látok mindent, oly jól esett e kis gyermek után a saját gyermekkoromra visszagondolni... Sentimentális, érzélgős vagyok talán! De ez is csak pillanatnyi! Máskor épp az ellenkező vagyok. Utálom magam, a mai éneket, szeretek visszagondolni a régi gyermekévekre, a tiszta ártatlan mosolyra, amely a lélekből fakadt, a szemekben ragyogott. S minthogy Gyurika volt a tanulmányom tárgya, őt láttam mostanában magam előtt, önkéntelenül, bár elég gyatrán, az ő vonásai kerültek a vászonra!

— Olyan gyöngéd a maga lelkülete, szinte rosszul esik hallanom az ilyen kijelentéseket, hogy utálja magát. Annyira rossz? — kérde a leány s tekintete a hadnagyon pihent.

— A könnyelműség néha rosszság is már! S én igen könnyelmű vagyok!

— Na, ne legyen olyan puha! Majd megjavul ha megházasodik — felelt nevetve Blanka; — hisz a férfiak mind ilyenek.

— Ha megházasodom? Hát mikor, kit veszek én el? Ki jön el hozzám feleségül?!

— Na hallja, hadnagy ur, hát ez érthetetlen! Hát szőkevény Ön vagy kalandor, vagy nem tudom mi, hát mért ne találna maga a maga számára egy meghitt, kedves leánykát?

— Én már tul vagyok ezen, én megtaláltam a magam szerelmét és az, vagy senki! — Felhevült és felkelt. — Blanka csodálkozva követte és leértek a parkba. Itt az emberek közelében már inkább gondolkoztak, mint diskuráltak.

Mégis egyszer megkérdezte Blanka:

— Ki az, akit szeret, akit feleségül kiszemelt magának? Nekem megmondhatja, meg fogom bírálni a lelki világát, az ízlését!

Megálltak. A hadnagy töredezte a szavakat:

— Ha elvetődik a társasága a csőszkunyhó felé, egy pár nap múlva, nézzen be oda. Ott fogja találni az én szép arámat. Mosolyogni fog Önre, de csak Ön lássa őt, Blanka. Önt tisztelen, Önt aztán hallani is akarom, mi a véleménye róla és rólam!?

— Meglesz. — Kezet fogtak és elváltak.

— A viszontlátásra! — A viszontlátásra!

(Folytatjuk)

Felolós szerkesztő, kiadó és tulajdonos: KERTÉSZ BÉLA
Kiadóhivatali főnök: BARTHA ISTVÁN

SVÁJCI ÓRÁK GYÁRI RAKTÁRA

14 karátos női szalagos karóra	K	375.000
14 " női láncos karóra	"	645.000
14 " férfi egyfedelű zsebóra	"	1,650.000
14 " férfi duplafedelű zsebóra	"	2,200.000
Valódi ezüst férfi egyfedelű zsebóra	"	415.000
Valódi ezüst férfi duplafedelű zsebóra	"	485.000
Jó minőségű nickel zsebóra	"	365.000

Öt évi jótállás mellett

Javitás

Vétel

Csere

POLGÁR KÁLMÁN fia

30 éves cég!

műorás és ékszerész, Budapest, VI, Teréz-körtút 5. I.

Kivánságra választékokat küldök. Meghívásra u.zom. Mintagyűjteményemet bemutatom minden vételkényszer nélkül.

Előnyösen árusítok részletfizetésre is.

Üzenetek

362. „Dolgozó asszony.“ Méltóztassék a kezét este lefekvés előtt meleg vízben szappannal, kefével alaposan megmosni és azután a következő szerrel alaposan bedörzsölni:

Natr. borax . . . gr	3.0
Aqu. Rosar	50.0
Spir. dil.	50.0
Glycerin puriss 28B ⁶ . . .	100.0

M. D. S. kézfinomító.

Célszerű utána éjjelre lörkeztüöt huzni. Az eljárást tessék megismételni 10 napig s azután is hetenként legalább egyszer. A szer bármelyik gyógyszerárban elkészíthető.

A kidagadó erek ellen tessék naponta 1—2-szer 15—20 perces hideg kutvízes 9—12 C°-os kézfürdőt használni. A bütököt, ha az ujjpereceknel vannak, — sajnos, — még operatív uton sem lehet eltávolítani. N. P. G.

Micike. Kőrmend. A választ megadta a cikk. Mi sem mondhatunk egyebet, részint azért: mert nem akarunk az öreg „professzor“ hatáskörébe beavatkozni, részben azért, mert a „lecké“-nek igaza van. A szokás nem azt jelenti mindig, hogy helyes is az, amit csinálunk. Tessék elhinni, a szerenád csak úgy szép, ha a szerenádózó nem részeseül abban az élvezetben, hogy szíve hölgye jelt ad neki. Erre a válaszára különben is sokkal alkalmasabb a — nappali találkozás. Üdv. Szerk.

„Uj előfizető, Szeged.“ Nagyságos Asszonyom, teljes bizalommal eszközölheti bevásárlását a „Lux“-szalonnánál. Ez iránt nem is kellett volna külön kérdést tennie, mert lapunk csakis elsőrangú és megbízható cégek hirdetéseit közli, akiket nyugodt lélekkel ajánlhatunk is. A kért csepke-mintát olyan alkalmazásban, mint Nagyságos Asszony gondolta, mi is igen hatásosnak tartjuk. Kézesök: Szerk.

„Zalaegerszegi előfizető.“ Cipőkrémet a következőképen lehet készíteni: Fehér viaszot terpentiben feloldunk, beleteszünk festéküzletlen kapható annyi kindrust, hogy a viasz teljesen fekete legyen. Aztán kis dobozba öntjük, kihülve használjuk. A sárga krém is így készül, csak kindrust helyett Viktória-port teszünk bele. A cipőket ronggyal kenjük be s ronggyal töröljük és csak utójára fényesítjük kefével. Üdv. Szerk.

„Századosné, Budapest.“ I. Sárga padlólak. Veszünk 20 gr. sellakkot, 60 gr. velencei terpentint és rázogatással oldjuk 620 gr. 97 fokos alkoholban (lehet 97 fokos denaturált szesz is). A tökéletes feloldás után, folytonos keverés között beleszítalunk 120 gr. aranyokkért.

II. Egy kg. sellakkot, 1 kg. hegedügyantát, 4 kg. alkohollal (97 fokos) feloldunk folytonos rázogatással, másrészt 200 gr. velencei terpentint oldunk 250 gr. alkoholban. Mindkét folyadékot tökéletes oldódás után összekeverjük. Sárga festékül minden 400 gr. súlyra 100 gr. aranyokkért szítalunk bele folytonos keverés közben. Ugy az I., mint a II. sz. egyformán jó, dacára, hogy olcsóbb készítmény. Fontos, hogy festés előtt a padlót igen tisztára — kefével — felmassák. N. P. G.

„Győri előfizető.“ A kért hirdetést Dr. Hegedüs Árpádné, Budapest, III., Bécsi-ut 33., II., 17. adta be lapunkba. Azonban, azt hisszük, már tárgyaltan, mivel augusztusra volt tervezve az utazás. Szerk.

„Pomáz.“ Ugy látszik, elkerülhette figyelmét Nagyságos Asszonyunknak, hogy Ruszkabányai Hoffmann Elemérrel kapcsolatban nemcsak lapunkban, de a „Magyarság“-ban és „Uj nemzedék“-ben is közleményt adtunk le annak idején, amikor visszaéléseiről tudomást szereztünk. Ezen közlemények április végén jelentek meg s ma ezt az urat, feljelentésünk folytán, körözi a rendőrség család és sikkasztás miatt. Üdv. Szerk.

Mély hálával köszönjük a Leányegyesület, Tét, mélyen tisztelt vezetőségének, Romhalmy Jánosné, Ambach Istvánné, Somogyi Károlyné, Kossányi Istvánné, Lengyel Antalné Nagyságos Asszonyoknak és Lakatos Ida, Dittel Margit, Takáts Erzsébet urhölgyeknek a lapunk részére megnyert új előfizetőket. Minden további pártfogásra méltók kívánunk lenni s engedjék meg kedves előfizetőink, hogy higgyük, eddig sem esalatoztak lapunkban s ha talán nem sikerült minden várakozást úgy megközelítenünk, mint szerettük volna ebben semmi esetre sem a jóakarát hiánya, hanem csak az anyagiakkal folytatott küzdelem gátolhattott némileg. Ha kivétel nélkül minden előfizetőnk részösíteni fogja lapunkat hasonló szíves pártfogásban úgy rövid időn belül nemcsak a legdiztingáltabb tónusu, de a legtökéletesebb művészi kivitelű lappal szolgálhatjuk a magyar kulturát.

364. M. G.-né Debrecen. A tojás-gyümölcs készítmény módja. A tojásgyümölcsöt héjától megtisztítjuk (hámozzuk), újjnyi vastag karikára vágjuk, lesózzuk és így hagyjuk legalább egy óráig állni. Azután lisztbe, tojásba, morzsába hempergetve úgy készítjük el, mint a kirántott csibét. Pecsénye mellé kitünő, de csak forrón. Szokás feldarabolva, mint a gombát tojással is készíteni. Ez sem rossz.

W. R.-né, Kistengelic.

BOLDOG LESZ

HA FEHÉRNEMŰT ÉS KELENGYÉT
„LUX“-NÁL VESZ

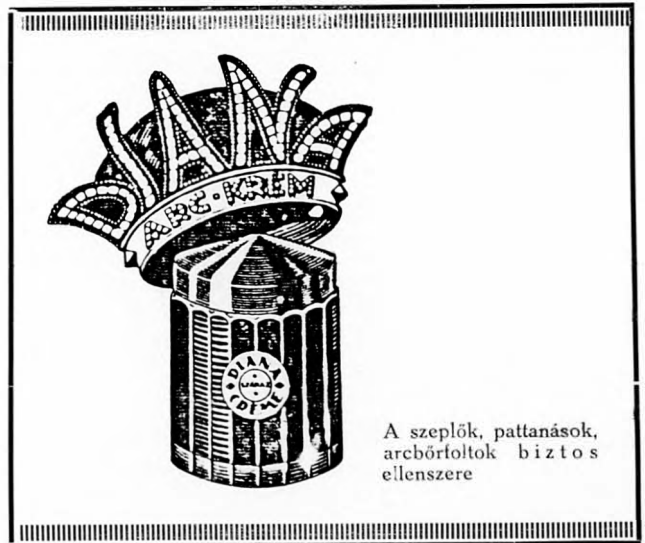
Lux

NŐI FEHÉRNEMŰ VARRODA ÉS HIMZŐDE
BUDAPEST, IV, VÁCI-U. 11/B

CREPE DE CHINE, LINON ÉS NANSUC FEHÉRNEMŰK
ÁGYNEMŰK, TOVÁBBÁ TELJES MENYASSZONYI
KELENGYÉT HOZOTT ANYAGBÓL IS KÉSZITÜNK.
MEGHIVÁSRA VIDÉKRE UTÁZÜNK ÉS COLLECTION-
KAT VÉTELKENYSZER NÉLKÜL BEMUTATJÜK.

KÉRJE AJANLATÜNKAT VAGY UTAZÜNK KIKÜLDÉSEÜT.

SZOLID ÁRAK SZOLID ÁRAK!

A szeplök, pattanások,
arcbőrtoltok biztos
elilenszere

Nagy- és kismosáshoz legjobb a **HÓVIRÁG**

önműködő mosóanyag, mert szappan, vagy bármely más szer alkalmazása nélkül csak kifőzéssel minden ruhát

önmaga hófehérre mos.

Gyártja: Albatros Rt. (Lessive Phénix alapítása) Budapest, V., Nádor-utca 6.

Tessék e lap szerkesztőségé utján ingyenes próbacsomagot kérni

Előfizetőink ingyenes hirdetései:

Keresek egy egyszerű, szerény igényű urileányt két és féléves kis fiamhoz, aki megbízható és gyerekszerető. A durvább munkák kivételével házimunkáiban segédkezni kell. *Sterbetz Józsefné, Kisszénás. (Békés megye).*

Keresek egy 25—35 év körüli megbízható, intelligens nőt, ki a háztartásban teljesen jártas. Fizetés megállapodás szerint. Ajánlatokat „Ezredes” jelígre kiadóba kérek.

Hegedűórákat ad ugy kezdőknek, mint haladók-nak IV. akadémista jutányos díjazás mellett. *Cím a kiadóhivatalban.*

Kis háztartáshoz intelligens leányt vagy asszonyt keresek, aki az összes házimunkákat és a cseméruhamosást is vállalja. Megkereséseket *Móricz ezredesné, Fonyód* címre kérek.

Ki volna hajlandó lapunk olvasói közül érettségizett harmadéves rajztanárjelöltnek instruálásért lakást adni? Elvállalná az elemi, polgári vagy a középiskolák alsóbb osztályaiba járó leánykák korrepetálását, esetleg rajztanítását. *Cím: Haulik Mária, Esztergom, Kossuth-u. 2.*

Nyugdíjas, magányos urnak kellemes otthont, gondos ápolást nyújt, teljes ellátással, mérsékelt árért, urí család. Gyermeket ellátásra elfogad. *Cím a kiadóhivatalban.*

Szerényebb igényű, németül beszélő leányt keresek gyermekek mellé, aki a háztartásban is segít. *Δulcsár Boldizsárné, Szabadszállás.*

Magányos özvegy urinőhöz vidékre kerestetik egy nyugdíjas, teljesen megbízható, magányos uriaszony, aki kettőjükre minden házimunkát elvégez. Durva munkára kis eseléd van. Családtagnak tekintetik. Fizetés 200.000 korona. *Dr. Batta Béláné orvosné, Budapest, VII., Róna-u. 49.*

Középkorú, intelligens urinő, ki a háztartás minden ágában jártas, uricsaládnál alkalmazást keres. Levelek *Cegléd, Batthyányi-utca 18. sz. alá U. 3.* címre küldendők.

Elköltözés miatt beszerzési áron átadnám egy 2.50 m. hosszú 1.40 m. széles gyönyörű mintájú külföldi gypjfufonalból készült perzsaszőnyegemet. Aki megveszi, jól jár vele. *Cím a kiadóhivatalban meg tudható.*

Két urileányt teljes ellátással, egészséges lakásban, felelősségteljes felügyelettel vállalok. *Özv. Tátyai és Szikszói Szikszay Józsefné, Budapest, I., Vár, Országház-ut. 27., II., 1. Belügyminiszteriummal szemben.*

Intézeti felszerelések:

úgy mint: bontó-, sűrű-, választó-fésűk minden anyagból, minden nagyságban. Haj-, fog-, ruha- és körömkefék, csattok, dobozok, a legolcsóbb árban és legjobb kivitelben.

E lapra hivatkozónak 10% engedményt nyújtunk

ZELENKAI R. L.

BUDAPEST, IV., SZERVITA-TÉR 6.

Alapítva 1837-ben

A Városi Vigadó Kispesten Kossuth-u. 14.

a legszebb kiránduló helyiség. Minden *csütörtök, szombat és vasárnap* tánc jazzband-dal. **Belépődíj nincs.**

A legszebb
női kalap
különlegességek.

•
Állandó
dús raktár.
Jutányos ár!

•
Mme ELEK

Budapest,
IV., Párisi-utca 1.
Váci-utca sarok.